BORA ABDO

öteki kışın kitabı

alakarga*öykü*

BORA ABDO

öteki kışın kitabı

öykü

alakarga

Karakış Üçlemesi */***

Her şey bozuluyor babacığım. Soğuyor. Sonra yanıyor. Yanıyorum. "Baba," diyorum, "Söyle babam," diyorsun. Ben bütün bunları yazarken. Sen. Yazmamı sevmezdin. Bu kitap senin için.

Ve Semih Gümüş hocama verdiği onca destek, katkı ve onca değer için sonsuz teşekkürler.

içindekiler

05 Ocak- *kokona kediler fırtınası*
Bela evi 9
Lâçin 15
18 Ekim- *seni çok özlüyorum fırtınası*
Onuncu 23
Sadece o biliyor 29
21 Kasım- *hafta sonları geçmek bilmiyor fırtınası*
Yelkovan 37
20/21 Şubat- *giderim öleceğimi anladığımda fırtınası*
Deniz'in elbisesi 45
O kış yüzüme çöreklenmeden önceydi çok önceydi peki gidiyorum o zaman tabi ben 51
Şişli'deki ev 55
24 Ocak- *köpekler hep yağdanlıktır zaten fırtınası*
Köpek 63
2/25 Ocak- *bana bir isim verme fırtınası*
Kardan kadın 71
Mimoza, kapı duvar 77
Romina 81
08/09/10 Mart- *göğsünde uyuduğumu unutma fırtınası*
Kuyu 89
Zil 95
01/12/13 Ağustos- *sobamızı söndüren bizden değildir fırtınası*
Ay gitti ninnisi 103
24 Aralık-*kardan kediler kısırlaştırılamaz fırtınası*
Sümbültebersiz 113
01/02/12/14 Ocak- *kara kediler uğursuz değildir fırtınası*
Lacivert bir veda 123

05 Ocak- *kokona kediler fırtınası*

bela evi

Gece. Kündesi açık. Taşsı. Karanlık ve sıcak. Soğusa. Birden yıldızları dökülür. Ay'ı dökülür. Sokağı. Köprüsü. Balığı. İri sesleri. Mevsimsiz. Birbirini izler boğucu telaşlar. Sürgit. Havanın teri. Ayın buzu. Gecelerden bir gece.

Bembeyaz bir yatağın hayalini kuruyordum. Bir yanlışlığın. Sessiz bir odanın. Bir buğunun. Bir boşluğun. Sabun kokusunun. Saat tıkırtısının. Temiz bir havlunun. Bir kokunun. Hiç rastlamadığım. Değişik. Acı. Yaprak gibi. Ay ışığında. Bir dünya haritasının.

Uzaklardan zayıf bir rüzgâr belli belirsiz tülleri havalandırıyor. Beyaz. Kirli. Yorgun, aşınmış, deneyimli seccadesini kaldırıyordu kim olduğunu anımsamak istemediğim ihtiyar bir kadın. Mum ışığında boyu bir hayli uzun. Ayakları büyük. Terlikleri biraz küçük. Topukları çatlak. Kaşları çatık. Mavi gözleri şiş. Cümle kurmaktan yorgun. Yarası. Kötü. Kalın. Buruşuk elleri. Mırıl mırıl ağzı. Dua ediyordu. Gözleri kapalı. Parmakları pembe ojeli. İnce. Bol yüzüklü. Değirmi yüzü unutmadığı hırsını yüklenmiş.

"Sonunda öldürdün ağbimi," dedi, "biliyorum. Sen de böyle öleceksin."

Sormadım. Ne bildiği umurumda değildi. Sustu. Dışarıdan gelen sesleri dinlemek ister gibi iri kulaklarının üstünden beyaz örtüsünü sıyırdı. Balköpüğü saçları salık. Fenerli, pusulalı bastonunu arandı. Bulamadı. Köşe minderi düştü. Bordo. Gölgesi büyüdü ayağa kalkınca. Kırık bardaklar döküldü kucağından. Sesler kesildi. Gitti kapının önündeki uğultu. Odadan çıkmakta kararsız kaldı. Tökezledi. Konuşacakmış gibi, yüzüme bakmadan boğazını temizledi. Kaşını kaldırdı. Vazgeçip oturdu. Tespih çekmeye başladı. Ağzı yine mırıl mırıl. Ağlamaya yeltendi. İçli. Omuzları titrek. Duvardaki resme baktı uzun süre. Sustu.

Ayakları bozuk zeminde –yeşil marley-sallanan yemek masasının– örtüsü kesik kesik ve kül içinde- üstünde yatıyordu. Tıraşı uzamış. Kış uykusunda. Kefeni. Göğsünün üstündeki bıçak. Tastamamdı. Gül suyu serpilmişti üstüne. Damla damla izleri belli oluyordu. Hayır. Kokmuyordu. Karnı bu denli büyük müydü yoksa ölünce mi şişiyordu? Tabanları mosmor. Falakaya çekilmiş gibi. Harfler belirginleşiyor daha dikkatli bakınca. Damarları apak. Gergin. İsmi yazılı belli belirsiz. Benliğinin haritası ölçeksiz. Nasırlı parmaklarının kenarları çizgi çizgi, kare, küp küp. Başucunda resmi. Gri çerçeveli. Nasıl çirkin bakmış. Gözleri. Kül. Bencileyin.

Uzun bir süre yoğun bakımda kaldı. Vazgeçmedi. Kırk iki gün. Yaşadı. Bir kez olsun gitmedim hastaneye. Bu yüzden olabilir mi ölümü? Biliyordu kız kardeşi. Sevgili görümcem. Hiç evlenmedi. Hiç kızmadı. Kimseye. Babasına. Ağbisine. Doğu'da. Kükürdü yanık, kirli bir hamamda ellisinden sonra soyunup, görücünün ikinci karısına, parmaklarının ucu buruşuk, buğudan,

başı öne eğik yıkandı. Sünger gibi çekti kirli suları.

Evde olsaydım, sabah zil çaldığında ben açardım kapıyı, o da acele ederek düşüp çarpmazdı kafasını kırk yıllık seramiklere. Camgöbeği zemine yayılmazdı kanı. Patlamış dudağının. Bulanık. Lop yumurta. Acı bademkurabiyesi yiyemeden. Sabah sabah kırık mutfak tezgâhının üstünde. Sonsuza kadar yaşayacağını sanıyordu üstelik. Yirmi yıl önce sigarayı bırakmıştı. Kalbi. Organları. Düzenli. Anadolu'dan narlar. Peynirler. Ballar. Sabah yürüyüşleri. O hep büyüdü. Ben hep yaşlandım.

Yarın öğleden sonra gömecekler. Çürüyecek sonra. Tel tel dökülecek. Özenle taradığı koyu sarı saçları. Kardeşi gibi iri kulakları. Ağzı. Bıyığı. Tel tel.

Öpüşemiyorduk. Uzun süredir. Bıyık bıraktıktan sonra. Yüzüne gergin, yılışık, çirkin anlamlar katıldığında. O küçücük, kendiliğinden beliren mimik. Belki tik. Sayrılı. Kızarmış gibi. Bıyıkları gülüyor. Tutarsız. Gülerken birden kızması. Bunu bilerek yapması. Nedeni yok. Öğle kuşağındaki Türk filmlerinden birindeydi. Yaşlı hâkim önceleri bıyıklarıyla gülüyordu. Kamera ağzına yaklaştı. Kelimeler. Kızdı. Dudaklar. Bıyıklar. Karar, yirmi yıl ağırlaştırılmış hapisti. Kamera. Sepya.

Kamera gitti. Oyuncular. Bıyıklar kaldı yalnız. Ona boşanmak istediğimi söylediğimdeki gibi. Her şey gitti. Çocuklar, babaannesi, amcaları, halası. İkindi sonrası. Üvey kardeşim. Gitti.

Bıyıklar kaldı.

"Senin yüzünden, biliyorum. Erken gitti ağbiciğim. Erken bıraktı beni."

İnler gibi. Geri getirse bari. Yok.

"Hiç istemedin onu,"

Gözlerimi kapatıyorum. Beyaz bir yastık. Tül. Rüzgâr. Kan ter içinde inleye inleye uyumak istiyorum.

"Hiç istemedin,"

Bıyıklar kaldı.

İstanbul Adliyesi'nde midesini kokain deposuna çeviren gence kararı açıklayan bıyıklar. Dudaklar, ağız, etli götlü çene. Genç bir kıza tecavüz eden çarkçıbaşına, şehir hatları vapurunda, pırıl pırıl bir sabah, incecik, pamuk sesli aşığının yumuşacık karnını, o saniyeleri, o anıyı, kullandıkça yenilenen kelimeleri, dilsiz manzarayı, bekleyişi, alnının yaz kokusunu, ağır ağır ensesinden öpme isteğini delik deşik eden karanlık adama, felçli annesini yağmurlu ve dar bir sokağın ortasında bıçaklayan üç çocuklu sağır kadına, istediği kızı alamadılar diye gözünü kırpmadan, bir an durmadan, düşünmeden, memur babasını, düştükten sonra turuncu kasketini, boyasız ayakkabılarını, tespihini, kıllı göğsünü kurşuna dizip öylece durup bakan gence, kızlarla yatan kıza, doğuda, kükürdü yanık bir hamamdan çırılçıplak fırlayıp kafasını elektrik direğine vurarak bir darbede karpuz gibi yaran kadına.

Evlendikten yıllar sonraydı. Renksiz, buruşuk bir perde inmişti kirpiklerime. Kör olmamıştım, hayır. Kirpiklerim islenmişti. Tırnaklarım kırılmıştı. Nefes alamıyordum. Tahta gibiydi. Her akşamüstü. Yağmurlar dinince. Pul pul dökülerek.

"Bıktım senin bu entelektüel kaprislerinden Nazan. Öpüşmek istemiyorsan ben birini bulurum. Herhâlde kararları ben vereceğim ve ben okuyacağım. Kanun var, yasa var. Hem hep ceza vermiyorum. Tahliye kararı ver-

diğim de oluyor. Hepimiz yapıyoruz bunu. İşim bu."

Kar, geri çekildi. Çocuklarım oldu. Kırık kalpliydiler. Eksiktiler biraz. Küçüğü pek gülmüyordu. Konuşamıyordu. Biliyordum. Ne çabuk evlendim. Buğusuzluk. Veli toplantılarına gittim. Sıralara sığmaya çalıştım. Dinledim herkesi. Güldüm yerli yersiz. Hiç olmak istemediğim yerlerdeydim. Saksı gibi. Bir kar düşündüm hep. Camları kırık bir pencere kenarında. Mor. Siyah. Kermeslere katıldım. Kek, börek sattım. Makyaj yaptım. Saçlarıma röfle yaptırdım. Tarazlandım. Manikür, pedikür. Kitap okudum. Şiir ezberledim. Kimseye okumadım. Bir rüzgâr aradım. Üşümeye. Hep aynı sabaha kurdum saati. Usandım. Taban teptim caddelerde, ara sokaklarda. Başım döndü. Kulağıma deniz kabukları tuttum. Pikniklere gittik diğer hâkim arkadaşlarıyla. Yemekler hazırladım. Alacakaranlık. Tavukları süte buladım bir gece önceden. Lades kemiklerini kırdım içlerinde. Kekik. Pul biber. Patates kızarttım. Meze hazırladım. Alkolik annem gibi avucumun içinde ezdiğim yavan ekmeği yedim. Rakı içtim. Karakollar kurdum. Filmler seyrettim. Duvarlarımı sağdım. Rüzgârlarımı. Karanlık kıyılarda. Sabahı seyredemedim. Kendi kendime konuştum. Çocukluğumun diliyle. Böyle yaşlandım. Yüzümü kustum avucuma. Ağzı köpüklü köpeklerin kulaklarını okşadım. Yol yol okşadım. Uzun bir kar bekledim. Küfelik. Buz sarkıtları. Yok. Aç hep, taş. Yokluk. Azalmasın. Özür dilerim. Bir başkası olamadım.

Sokak, sıcak. Kaçtım. Ardımda kırık bir gölge. Ter gözbebeklerimi yaktı. Kirpiklerim düğümlendi. Acımsı. Gece küfreden bıyıklar. Tekme atan. Yumruklayan. Gözüm mosmor. Kolum. Dağılıyor hep bir şeyler. Birden.

Siren sesi. Uğultulu.

Yarın. Çürüyecek. Su değecek. Pas değecek. İçi kir. İçi çamur. Lekeledim. Masanın üstünde, bedeninin ateşi sönük, soğuk. Kendine uzak. Kümbet. Görümceme aldırmadan ayağa kalktım. Örtüyü sıyırdım yüzünden. Yüzü soluk. Tek başına. Elimi ensesinden geçirip yüzünü yükselttim. Kalbini dinledim. Buz gibi dudağından öptüm.

Şehre indim. Asfaltlar geçtim. Sinemanın önünde kara çaldım. Kör bir masat gibi. Terk ettim.

Sabah.

Bir kez olsun avucumu öpmedin. Avucumun içine kustuğum yüzümü.

lâçin

Yarası açık. Koyu. Mor. Titriyor. Kemik tozu gibi. Dün gece, acilde, sol bileğini diktiler. Polisler sordu. Cevaplamadık. Kazaydı, dedik. Tokat attılar. Kazaydı, dedik. Nöbetçi hemşire şişmandı. Beyaz terlikleri kirli, ayakları iriydi. Çorabı kanlanmıştı. Sigara kokuyordu. Çirkindi. Tırnaklarını yiyordu. Bileğini acıtıyordu kuğurarak. Arkadaşımın. Nereli olduğumuzu sordu. Söylemedik. Kızdı. Kovdu bizi. Pansumanı bugün çıktı kendiliğinden. Şarap döküldü bantlarına. Aynı kadını izliyoruz yine. Kar yağıyor. Dallar kuru. Çekili bulutlar. Hastanede başlamıştı, lapa lapa.

Dolmabahçe'den iniyorduk. Stadın karşısındaydı, kaldırımda. Denize çok uzaktı. Omuzları çökük. Yürüyüşünde, sonra dalgın duruşunda başka bir şeyler vardı. Başka bir tanıdıklık. Aklımızdan gitmeyen. Acı. Saçları keçeleşmişti kirden. Kırçıldı. Beresi yoktu. Atkısı yoktu. Bizim gibi. Ensesinde gözleri kapalı bir insan yüzü. Alnında duman lekesi. Küçücük bir burnu. Portakal bir ağzı vardı. Sarılı siyahlı bir pazar torbası taşıyordu. Eteği temizdi, ütülü. Yanına yaklaşıp kolundan tuttuk. İrkildi.

"Bu soğukta," dedik, "bir şeylere ihtiyacın olmalı."

Gözlerini indirdi. Sesimizi biriktirdi. Tutulu.

"Gelin benimle,"

Lunaparkın yanındaki parka girdik. Ağaçlığı bol, kuytu bir yer bulduk. Kimseler yoktu. Kozalaklar vardı. Soyulmuş salatalık kabuklarıyla sarılı gazeteler, boş şarap şişeleri, sigara kutuları, izmaritler. Kabanımı istedi, verdim. Dağınıktı yüzü. Uzandı. Bacaklarını araladı, gömleğini çözdü. İncir kokuyordu. Parmakları nasıl bu kadar güzeldi, şaşırdık. Yanma uzandık, bir memesini arkadaşım bir memesini ben, bebek gibi emdik sabaha kadar.

Kar salkım salkım. Eski bir masal gibi kulağımda, sustum. Gece. Sol bileği böğürtlen lekesi gibi.

Ertesi gece yine Dolmabahçe'den iniyorduk. Toprak ve yosun kokuyordu ortalık. Paramızı düşürmüşüz gibi önümüze bakıyorduk.

"Karnını öpemedim,"

Düşmemek için koluna tutundum. Ben her şey bir uçurumdur, diye bilirdim. Ağaçların adını unuttum. Şimdi dönüyorum. Şemsiyem, berem, karbon kâğıtlarım. Çok eski dalgınlıklarım. Dönüyorum. Kışa.

Yol kaygan, kar tam tutmak üzere. Stadın yanından indik yine. Önümüzdeki kadın, izlediğimizi biliyor. Pazar torbası. Kirli.

"Ben dokundum, okşadım."

"Nasıldı?"

"Sıcacıktı," dedim, "midesinin gurultusunu hissettim."

"Kötüleşiyorsun gitgide. Eskiden olsa karnını doyururdun."

"Dokundum ya." Sonra düştüm, elim kanadı. Sol elim.

"Her gün başka bir gökyüzü bulacağız ona," dedim,

"her gün, ne yapıp edip, başka bir kış bulacağız ona. Gizlice." Gölgem taşlaştı. Tenha. "Yeni kelimeler bulacağız ona. Anlaşılmayan bir dilde. Onun da fotoğrafları olacak. Arkasını yazacak. Ayını, gününü, saatini. İmzasını atacak."

Kar, tipiyle gözümüze giriyor. Kaybettik, az önce önümüzdeydi. Gördük. Kamikazenin yanında şimdi. Partal bir kedi kışın son yokluğuna yumuyor gözlerini. Tekir. Yaşlı. Gözdağı veriyor yine de köpeklere. Tekliyor. Zehirliyor içindeki sütü, peyniri. Söndürüyor sobasını, atıyor minderlerini.

Gece, bacağı kesik. Kangren. Kalbini vurmaktan yorgun. Belleği parçalanmış, her şeyi anlamaktan. Kamikazeye binmek istiyor. Keçeleşmiş saçları kilitli. Çorabı kaçmış. Küfretmeyi sevmiyor. Birayı sevmiyor. Birileri, yağmurlu, karlı aynalardan çıkıp uzatıyor şişeleri. İçmeli, sonra komik küfürler etmeli. Eğlendirmeli. Bunu biliyor. Ne dese gülüyorlar. Cep telefonlarıyla kameraya çekiyorlar. Karnına dokunup tikini coşturuyorlar. "Ananı s.kerim ha, ananı s.kerim ha, ananı s.kerim ha." Gülüyorlar. Aralarından biri bira şişesini boşaltıyor başından. Gidiyor sonra onlar.

Kamikazeye binmek istiyor. Armonisi o çünkü kozasının, cüzdanındaki dudağı bükük resminin. Tek başına –kimse onunla fotoğraf çektirmek istememiş– erkek saçı gibi saçları. Kısa, biçimsiz. Işıl ışıl başının üstünde narçiçekleri. Elleri kirli kertenkele sevmekten. Bir yaprağın kenarına yatmış. Düştü düşecek. Pelte bir kaldırıma.

Bütün makineler susuk. Kendi kendine konuşuyordu. Yaklaştık. Arkasından sessizce sırtına sarıldım. Sağ elini avucumun içine aldım, ısıttım. Kar serpintileriyle tara-

dım saçlarını. Eski bir uykudan kan ter içinde uyandım.

"Gitme artık," dedi arkadaşım, "sana biz bakacağız. Bizimsin."

"Bir ismin olur," dedim. Arkadaşım dalgın yüzüme baktı.

"Yok, mudur bir ismi?"

"Varsa bile abuk sabuk bir şeydir." Kadına döndü,

"İsmin ne?"

"Lâçin," dedim, "onun ismi Lâçin."

"Uykuna, yediğine içtiğine dikkat edersin artık, aklına gelen tüm sözcükleri söylersin bize. Taraz dersin, tirşe dersin."

"Yoksa" dedim, "daha böyle çok hastalanırsın. Bizimle kal. Sabaha kadar arya söyleriz."

Sonra döndük, üçümüz birden kamikazeye baktık ve arkadaşım Lâçin'i söyledi.

Kar, kara kara yağıyor. Gece soğuk. Gece göreceli. Üşüdü Lâçin. Kalbini buldu. Aynada. Uzaktan, korku tünelinin. Arkadaşım sığınacak bir yerler aradı. Bulamadık. Tek tük ışıkları da kapandı lunaparkın. Karanlık. Atlıkarıncaya gittik. Çarpışan arabalara. Dönme dolap. Balerin. Ahtapot. Zincirli sandalye. Hırçın, yaralı bir çocuk aklımızı aldı durup dururken. Hiç olmayacak bir yere sokulduk. Gondola girdik en son. Ulaşamıyoruz kaybettiğimiz resimlere, siyah beyaz.

O gece Lâçin saç diplerimize yağdı. Kucaklarımıza küçük, kardan kediler yaptı. Alınlarını okşadık donmuş parmak uçlarımızla. İsimler verdik her birine. Kendi uydurduğumuz fırtına isimleri. Köpekler hep yağdanlıktır zaten fırtınası, kara kediler uğursuz değildir fırtınası, sobamızı söndüren bizden değildir fırtınası, göğsünde

uyuduğumu unutma fırtınası, bana bir isim verme fırtınası, kardan kediler kısırlaştırılamaz fırtınası, ananı s.kerim ha fırtınası –bu kedi Lâçin'e benziyordu– seni çok özlüyorum fırtınası, hafta sonları geçmek bilmiyor fırtınası, kokona kediler fırtınası –bu kediye Lâçin mavi küpesini takmıştı– giderim öleceğimi anladığımda fırtınası, mevsimli soğuklar, mevsimli soğuklar, mevsimli soğuklar. Hayır, arya söylemedik. Kımıldamadan durduk sabaha kadar, kediler rahatsız olmasın diye. Lâçin'in saçlarını okşadık, arkadaşım bir masal anlattı, korktuk, ağladık, Lâçin çok titredi, burnu kıpkırmızı dondu, gidip gelip yanaklarımızı öptü, kulaklarımızı ısırdı, öpüştük, uzun uzun öpüştük, saçlarımızı taradı, sarılamıyorduk, fırlatıp atacaktık kucağımızdakileri, Lâçin çok üzülür diye duruyorduk heykel gibi, bir anımız kalmamıştı geçmişte, ne bir gölgemiz, oturduğumuz yerde ölüyorduk.

Sabah. Ojelerini sürdük önce. Pazar torbasının içinde her renkte vardı.

"Ben ölmek istiyorum," dedi, sonra. Yıktık kedileri. Tokat atmaya başladı bize. Kapandık. Sırtlarımızı yumrukladı. Saçlarımızı çekti. İtti, düştük. Sık ağaçların kümelendiği alana kaçtık. Peşimizden geldi. Yüzü darmadağındı. Saçları karışmıştı yine. Küfretmeye başladı. "Anamıza sövme," dedi, arkadaşım. Sonu gelmiyordu küfürlerinin. Dayanamadı arkadaşım, sert bir tokat attı yüzüne. Afalladı Lâçin, beklemiyordu. Ben de yumruk attım, kulağına geldi. Yere düştü. İnliyordu.

"Neden ölmek istiyorsun," dedi arkadaşım.

"Gidenlerini unutuyor, affediyor bu dünyayı." dedim.

"Oysa dün gece ne güzel şiir yazmıştık. Lâçin resmini çizmişti."

"Resimde hiç insan yoktu," dedim, "Yüz yoktu, ağaç yoktu. Şiirde biz vardık ama."

Ayağa kaldırdık. Eteği, gömleği çamurlanmıştı. Sağ yanağı morarmaya başlamıştı. Dudakları patlamıştı, kanıyordu. Dayanamadım, ağlamaya başladım. Nefes alamıyordum. Bağırdım. Koltuk altı değneklerim kendiliğinden yere düştü. Ayakta duramadım. Direndim. Düştüm. Arkadaşım tek koluyla kaldırmaya çalıştı. Yüzünün yarısı yanıktı. İlk defa korkutucu gelmemişti. Dudakları yoktu. Saçlarının derisinin yarısı çıplaktı. Zor da olsa tutunarak kalktım. Değneklerimi aldım.

"Bu sabah dilenmeyelim," dedim, "gitmeyelim otoyola."

"Boynumuzu da bükmeyelim," dedi arkadaşım.

Lâçin'e yürüdüm zar zor. Yine sarılamıyordum.

"Bizi de affet," dedim, "ne olur bizi de affet."

Sarıldı. Öptü beni. Kar yağıyordu.

"Ben ölmek istiyorum."

"Biz de seninle ölürüz,"

Sabah, kuruyemişçinin birinden keçiboynuzu çaldık.

Biliyordum böyle bir ağacı. Gece on birde Kabataş'tan vapura binip Büyükada'da indik. Ortalık tenha. Lokantanın önünden üç tane hasır tabure aldık. Ödünç. Karakolun yanından çıkan dik yokuşa vurduk kendimizi. Dörtyol'da bekledik. Kimseler yoktu. İpleri çıkarıp bağladık. Lâçin'i ortamıza aldık. Taburesine arkadaşım tekme attı. Ben de onunkini düşürdüm değneğimle. Sonrasını yapamadım. Biliyordum. Cebimden jileti çıkarıp bileklerimi kestim.

Karım kendini sıvası dökük bir duvardaki çiviye, yeşil boyalı bir anahtar gibi astıktan çok sonraydı.

18 Ekim- *seni çok özlüyorum fırtınası*

onuncu

Beyoğlu. Dükkânlar alaca, meyilli. Otelleri kavuniçi. Yatakları mor. Maskeli. Giren çıkan kendini sorguluyor, sabıkalı. Tutup en kopuk yerine döküyor kırılgan kezzabını. Silme asit, muaf bir değerin izlerini bırakıyor tükürüklü kaldırımlarına. Binaların üst katlarında loş, lekeli perdeler. Ütüsüz. Pencereler sürgit kapalı. Öğle, sıcak. Çingenelerin karanfilleri, kan ter. Milli piyangoların resimleri, silik.

İkinci düğmesine kadar açık sırtı ter içinde gömleğinin. Ülseri sıcak. İçmek, hayır artık o da çözmüyor düğmelerini göbeğine kadar. Üç günlük sakalı yakıyor damarlarını. Nefes alamıyor. Aldığı yere kadar. Artık.

Tokmağını gördü önce, yeşil, ortası delik, kim bilir hangi kadının sayrılı yüzü çizili, gövdesi eskitme, ahşap boyalı kapının. Yaklaştı. Anason kokusu. Ciğerleri aç. Cüzdanını yokladı, arka cebinde, tamam. Koşar adım girdi masalardaki şişelerin aydınlığına. Oturdu en dipteki küçük masaya, kenarına yasladı göbeğini. Duvar dibi. Gölge. Tedirgin rutubet kokusu, belli belirsiz. Sandalyesini çevirdi ortalığa, insanlar. Çevirdi başını, yüzü yorgun. Bol çerçeveli duvarda ünlülerle çekilmiş fotoğraflar. Garsonun. Dalgın. Kırk yıllık ahbap çavuş, sarmaş dolaş. Solgun. Arabeskin kralı, popun kralı.

'Seni babama söyleyeceğim, görürsün sen!' Kasetini kırdığında şu kıvırcık saçlının, bıyıklının. 'Söylersen söyle, keman çalamıyorum senin yüzünden,' Keman gibi yaklaştı garson, akortsuz; "Ne vereyim ağbi?"

"Rakı,"

"Büyük, küçük?"

"Şimdilik tek getir."

"Yemeklerden ne vereyim ağbi, kebap çeşitlerimiz," Susturdu. Saymaya başlarsa bitmez. Sol başparmağı niye eksik bu garsonun? Bir kavgada, atölyede hızarla, belki. Gece. Görmemiştir.

"Peynir, pilâki, yeşil erik, bir de kavun."

"Tamamdır, ağbiciğim," Git artık, sağ ol. Arkasından; "Biraz çabuk olursa," Yarım dönüp, gözlerini kedi gibi yumdu. Tamamdır. Garson dilinde, 'anlayışlıyım' demek bu. Sen de benim bahşişi bol tutarsın artık. Eşek değilsin ya. Anırsa. Eşeğim, dese. Yok artık. Bunca yılın, nesi? Bunca yılın hiçi. Güldü. 'Kocaman bir hiç' derler genelde. Hiçin kocamanı mı olur? Olurmuş. Ses etme. Rakı geldi. Doldurdu garson. Bekledi, gitsin diye. Vurdu. Oh. Mis. Dünya varmış. Geriledi, bir daha baktı krallara. Prensi de çıktı şimdi bunların. Alamancı çoğu. Kraliçeleri. Damadı, kayınbiraderi. Popun kayınbabası. Halk müziğinin görümcesi. Peyniri tırtıkladı çatalın ucuyla, iyi, yağlıymış. Pilâki gelmedi daha. Bir de cacık mı söylese. Tabi ya. Vur anasını satayım... Şairane mırıldandı "Başka türlü gitmez bu kalp ağrısı, havadaki bu ayrılık kokusu." Arabeskin kralı. Dağılmadı koku. Erken. Elini yüzüne götürecekti, düşünceli, bardağa çarptı, devrildi. Neyse ki su. Şaireneliğin batsın. Garson geldi, acele. Yeni su doldurdu.

"Cacığın nasıl?" Lâf mı şimdi bu?

"Çok güzel, ağbiciğim. Beğenmezsen benden."

"Yok, olur mu? Getir bakalım sana zahmet. Beğenmezsem sen içersin. Bir tek de rakı."

"Tamamdır, ağbim," Tamamdır. Buncacık şeyle tamam olsa. Rakıyla, cacıkla. Gene takıntılı. Obsesif, desek. Ne dersen de. Çokoturgaçlıgötürgeç de istersen. Yazım önerisi yok.

Rakının başına, öfkeli oturmazdı. Gündüz, bilemedi. Masanın üstüne çakıyla kazılmış yazıları okudu. 'Ara beni', cep telefonu numarası. Olur, çıkınca. 'Evli çiftlere eş olurum.' Ne zaman. Olma, tek gez hep. 'Hemşire, her türlü takılır.' Yazın bakalım. Bir de halkımız yazmayı sevmez derler. Bunların bir de okunduğu düşünülürse. Okuryazarız çok şükür.

Hatırlamadı, ama 'İkinci kadehte kelle oldum,' demişti birisine, başka birinden özenerek. Kafam bin beş yüz. İki bin değil. Lâf, kim uydurur bunları? Kafam bin beş yüz. Kafan var, iyi.

Cep telefonu çaldı birinin, yan masadan. Melodisini hatırladı. 'Tutun kollarımdan, düşerim şimdi.' Gerisi nasıldı? Hatırlayamadı. Ha, 'Yalnızım, yalnız.'

İkinci kadehi de hızla yuvarladı midesine. Üçüncüyü söyledi. Bacağındaki kesikten akan kan durmuştu. Çorapları, parmakları ıslak. Karısı. Şirketteki Zennube'yi öğrendi. Zennube. Olsa şimdi, karşılıklı, bambaşka. Çıkarsa defterini. Birbirine karışmış notaları, kararmış sayfaları, kirli. 'Son bestem,' dese. 'Çalsan ya,' der. Yok, şimdi değil. Kemanım yok. 'Garson var ya,' der mi der. Muhasebe müdürüne, ' İki kere ikiye çarpamazsın sen,' dememiş miydi? Çaçaron, şirret. Bu kadehte bitti. Hızlı

mıyız? Neden çoğuluz? Her zaman.

"Garson,"

"Buyur, ağbi?"

"Doldur."

"Tamam, ağbicim."

Başı öne eğik. Kaldırmıyor. Duvarda aile fotoğrafları. Mutlu. Dördüncü kadeh. Hop, bir dikişte yarıya kadar. Rakı böyle içilir. Kim demişse yudum yudum, yanlış. Karısının öğrendiğini söyleyememişti Zennube'ye. 'Ayrılmalıyız,' Kısık gözleri sedefli. 'Neden?'

"Havadaki iyot kokusu yüzünden, kokla bak."

"Lütfen, bir sebep söyle bana?"

"İskelede yalanan sarman kedinin yüzünden,"

"Ciddi olur musun?"

"Otobüslerde cep telefonuyla konuşmanın yasak olduğunu belirten o resim yüzünden,"

"İyi misin sen?"

"İyi kötü."

"Garson," dedi, duymadı, "garson, doldur."

"Dişim ağrıyor Zennube."

"Bunun yüzünden deme sakın."

"Yok, senin yüzünden."

Altıncı kadeh, yedi, sekiz. Garson ağır. Kendiliğinden hesabı getirdi. Yetmedi cebindeki para. Arabeskin kralına baktı, hesabı o ödeyecekmiş gibi. Güllerle örtülü, gölge bir veranda düşündü. Küçük bir lidaki. Bıraktı kendini. Ortalık, meneviş tutulması. Avundu. Sözü vurdu dalgınlığı.

"Dağıtırım ulan burayı..."

Dağıttı. Nezarethanede. Aynı gecede ikinci olayıydı. İlkinde bacağına tornavidayı saplamışlardı. Zennube'ye

artık anlatamayacaktı bunları. İşaretparmağını saklayamayacaktı avucunun içinde. Sus. Sinkaflı kelimeler ettin sen. Kamu disiplinini bozdun. Ne analarını bıraktın ne avratlarını. Bilmiyordu, öyle derlerdi, başı kazan gibiydi. Kazan ağrırdı. Kazanın gözleri morarır, bacağı kanar, sırtı çürürdü. Kazan. Zennube. Bari sen kazan.

Sabah. Yine Beyoğlu. Yine dükkânlar, yine alaca, yine meyilli. Kandırmaya. Leş gibi midesi. Başı. Hep aynı saatlerde onu gördüğü yere gitse. Oradadır. Kırmızı ojeli ayak parmakları, gazetesi, arada bir dağılan topuzu, lâcivert bir aydınlığın içinde evet, evet işte bildiğin pasif lora, konuşamadan tek kelime, çok anlaşarak her şeyden, sessiz yakılan bir sigaradan, çay bardağının biraz sert çarpmasından tabağına, çalan bir telefonla dayanılmaz gülüşünden, umuttan, en basit bir sorunun bile karşılığı ben de seni çok seviyorum demeye denk gelen küçük diyaloglarla, bir bakışla anlatabileceği yerdedir. Her şeyi.

Seni düşündükçe bütün bu dünya ısınıyor içimde. Rüzgâr çay kokuyor, şalını düşürmüşsün gibi, beklemek kokuyor, bulmak ve kaybetmek kokuyor, söylenemeyen tutuk kelimeler, kırık sözcükler, sen kokuyor. Papatyaya, çarkıfeleğe, yeni çiçek açmış bademe yakınlaşıyor sabahlar. Kayboluyor yaz. Kahverengi, büyük kafalı iki tane köpeğin yorgun yorgun uyuduğu bir bahçemiz olsun istiyorum, bir inciri yarmak ortasından. Oysa ismini bile yazamıyorum. Güneşe dokunmaya çalışan iki kozalak gibi gözlerini. Vapur dolu sesini. Deniz ağarırken tam karşımızda. Kirpiklerinde tarçın.

Yürüdü. Evinin kapısını açıp, banyoya girdi. Duş. Sızladı bacağı. Sırtı. Ayıldı. Hatırladı.

"Ayrılmalıyız," dedi, aynaya, "delirmemek için."

sadece o biliyor

Trigliserit, sekiz yüz altmış. Kolesterol, dört yüz seksen. Boy, bir altmış beş. Kilo, seksen dört. Yaş, kırk üç. Kadın. İlkokul. Elli lira borcu var şirketteki şoföre. İşe girdiğinin haftasında istemişti. Mahcup. Tüllerinden yorulmuş pencereleri silerken, birden. Gri, paslı korniş-lerin rayları tıkalıydı. "Aybaşı veririm,"

"Tamam, önemli değil."

Başörtüsünün altından incecik sızıyor ter, çiçekli, rengârenk, tuzlu. Kara bir leke burnunun yarısını gizliyor. Kara, çoğul, damarlı. Sağ eli camla oynuyor. Otomatik. Açıyor, kapıyor. Şekilsiz parmakları yumruk gibi sıkılı.

Şoför ağır ağır kullanıyordu arabayı. Elleri büyük, direksiyonda, mavi sarı kravatı gevşek. Ütüsüz pantolonu gaz pedalında sıkıntılı, çoraplarının siyahı soluk, kemerinin derisi açılmış aşırı sıkmaktan, ağarmaya başlamış saçları hayal kırıklığının öfkesini kusmuş omuzlarına. Dalların yeşil huzmesi alnına sokuluyor, kırışık, hiç gülmemenin kıraç kötümserliği donuk bakışlarında. Sileceklerin arasında kuru, sarı yapraklar yarım yamalak, Kırgın. Radyoda silikonları patlak, yüzü gerdirilmekten davula dönen şarkıcının acemaşiran küskünlüğü.

Sabah şirketten çıkarken muhasebeci kaygıyla, "Çabuk gidin, Kemal Bey sizi bekliyor." dememiş gibi her şeyi ağır. Vitesi değiştirmesi, ağır. Bir üç motor, benzinli, iki bin beş model, gri, istiap haddi, iki. Hava kapkaranlık. Yasak olduğu halde içtiği sigarayı sekizinci kez sessizce asfalta bırakıyor.

"Orman yanar."

"Yanmaz."

Sessizlik, ormanın uğultusu, bir de asfaltın arabanın tekerleklerine vurduğu basınç. Sağ aynada küçülen yol, gidilmiş, geri geri koşan ağaçlar. Hiçbir şey yapamamanın, konuşamamanın, soru soramamanın ukdesi yerleşiyordu kirpiklerine. Düzeltilmeye çalışılmış, unutulmuş, bıkılmış başörtüsü olur olmaz kayıyordu terli saçlarından. Hep önüne bakarak. Kendi sürüyormuş gibi arabayı.

Kapalı bir kitap gibiydiler torpidonun sıcağında.

"Kemal Bey, nasıl biri?"

"Hiç," dedi şoför, "yaşlı, kendi kurallarına uyulmasını isteyen bir adam. Çok zekidir. Her şeyi hatırlar. Seksen beş yaşında olduğuna bakma. İlk defa mı gidiyorsun evlere, temizliğe? "

Yol kenarında kapkara bir bulut gibi kıvrılan satıcılar. Mayolar, hamaklar, can simitleri, mangallar, kömürleri. Sandık üzerinde armutlar, pantolonlarında parlatılıp piramit şeklinde dizilmiş. 'Ürünlerimiz organiktir.' Yanında boş bir tabelâda üst üste ilânlar, renkleri güneşten soluk. 'Satlık kompile bahceli ev. Kuyusu var.' Kuyusu varsa cesedi de olur.

Villâya gelene kadar konuşmadılar. Şehir dışında, imara sonradan açılan, kışları kurtların indiği söylenen

bir bölgedeydi. Şoför acele bir sigara daha yakıp hızlı hızlı içtikten sonra, naneli sakız attı ağzına. Kravatını düzeltti, kaşlarını çattı dikiz aynasında. Bir kez de öylesine baktı. Beğendi. Zile bastıktan bir dakika sonra kapı açıldı gıcırdayarak.

"Günaydın, Kemal Bey."

"Günaydın, gelin."

Havasızlık. Uzun zamandır, sanki kimse konuşmamış gibi evde. Kimse gülmemiş gibi. Yemek masasının üzerinde onlarca ilâç şişesi, merhemler, yeniden yapılır umuduyla atılmaya kıyılmamış, ortası kırık bir el feneri. Eski bir televizyon, kasvetli, kahverengi perdeler, döşemeleri solmuş koltuklar, halılar, ödenip saklanmış faturalar. Ayıklanmış cevizler, önceki yardımcının ütülediği gömlekler kapı kollarında asılı, eski bir telefon ve çok eski telefon defterleri. Duvarda, gençliğinde çekilmiş, siyah beyaz, bıyıklı bir fotoğrafının büyültülmüş çerçevesi.

Aynada olağan yüzü, çenesinde uzun siyah kıllar. Kim bilir unuttuğu hangi kitabın sonuna yaklaşıyor. Sabun, ucu kıllı tıraş bıçakları, lavabonun kiri, aynanın önüne dizilmiş göz damlaları. Neden hep banyodan başlatırlar temizliğe biliyor musun sevgili kocacığım? En çok orayı kirlettiklerini bilirler çünkü gizliden gizliye. Sidiklerinin sağa sola sıçradığını, balgamını, sümüğünü oraya sümkürdüklerini bilirler.

Piyano dersleri alırken, yüzme dersleri, yabancı dil ve resim çalışırken, her şeyi bir anda, bir sözünle bırakıp geldiğimde, kendi evimizden başka bir yerleri temizleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Senin artık çalışmayacağını, bir ağaca, sözgelimi bir bıçağa uyup dağ bayır

gezeceğini, ayakkabılarının yırtıldığını fark edemeyeceğini, saçını sakalını, çorabından kaçan mahpusları, öyle bir gram ses çıkarmadan oturacağını düşünmemiştim. Gündeliğe gideceğim ben artık, dediğimde yine bir gram... Sadece sana bakmak, senin için çalışmak istiyorum dediğimde, gönderme beni dediğimde, ne yap ne et, yine bir gram... Ses çıkarmadan. Anlamalıydım.

Üç bıçaklı jiletler, yurtdışından gelmiş şampuanlar, tıraş köpükleri, küçük saç kurutma makineleri, jakuzi, parfüm şişeleri, bir tek 'ceset' eksik. Nereye saklamış olabilir?

Tavan köşeleri örümcek ağlarıyla sarılı, anladı o ağırbaşlı 'ciddi' yüzü. Kısacık saniyelerde tepeden tırnağa kolaçan edilişini. Çalışma giysilerini giyerken üst kattaki küçük odada, fısır fısır konuşmalarını duydu. Kısa bir an yatak odasına baktı. Karanlık. Komodinin üzerinde kâğıtlar, tahlil sonuçları. Trigliserit, yüz seksen. Kolesterol, yüz altmış.

Banyo bittikten sonra salona geçti. Parıltısı hiçliğe dönüştü bakışlarının. Yorgun, kaygan bir zemindeymiş gibi. Banyo kontrol edilecek. Küvet kenarları, lavabolar, klozetler. Islak zeminlerdeki anlaşılmaz lekeler. Tentürdiyot gibi. Kırmızı. Bükülmesi gibi bir demirin en sağlam yerinden, utana sıkıla bir su istedi. Sıcak. Rüyaları gizlemeyi kocası istemişti. Sildi süpürdü, yatak odaları, mutfak. Öğleye yemek hazırladı. Hindi etli tuhaf bir yemek. Tarifini Kemal Bey verdi. Tatsız, tuzsuz, yağsız. Yiyemedi.

Sadece bu çirkinlik, orantısızlık, burnunun üstünde kapkara leke, damarlı. Konuşurken yüzündeki hep bakılan ilk yer. Uzun uzun bakılan, incelenen, sonra göz

bebeklerinin tam içine dalmışken, yine gözün gördüğü en iri odak. Buğusu yitik, bulanık kurak. Her göz, dikine giriyor kaburgasından, çekiçle, örsle kırarak.

Buzdolabındaki suyu çekilmiş limonu sıcak su doldurduğu fincanın içine bıraktı. Büyüdü içindeki kördüğüm. Pencere önünde sarımsaklar, mandallar. Solmuş çiçekler. Ellerini titrete titrete getirip usulca koydu sehpanın tam orta yerine. Beklese mi şimdi? Elleri önünde, gözlerinin elifine bakarak, kaşları çatık, dağınık. Yürüdü, götünün arkadan nasıl göründüğünü düşündü. Kısa erkeksi saçlarını, yağlı ensesini, kalın ayak bileklerini, nasırlaşmış tabanlarını, her adım attığında ucuz basit küpelerinin ağır sallanışını. Terledi. Üst kata çıkıp gömlekleri ütüledi, iç çamaşırlarını, nevresim takımlarını.

Kapı çaldı. Yok, bahçıvanmış. Boş lâkırdılar, eli omzunda. Seni bu villâya bahçıvanlığa aldırmayı denesem, çalışır mıydın? Börtü böcekle, ellerinde mantarlar çıksa senin de. Kiraz toplasan, erik toplasan. Güller de var. Tamam, çalışma. Sen kapıyı çal o vakit. Gürle. İri siyah bıyıklarının altından kocaman bademciğini göstere göstere. Ya da kapıyı da çalma. Bir tekmede. "Ulan ben seni elin hizmetini göresin diye mi aldım." Gitsek. Kitap okusak. Kemal Sunal filmi olsa televizyonda. Yirmi ikinci kez gülsek aynı sahneye. O şarkıyı söylesek. "Üç yüz altmış beş günüm de yandı ha yandı." Tuzu bassak yemeğe, yaralarımıza, yağı bassak.

Saat tam beşti, bitti işler. Şans. Paranın yüzünü göstermeden avucunun içine bıraktı. Karardı parmaklarının uçları. Pıhtılı. Hemen bakılmaz. Silik, tutuk bir teşekkür, göz temasından kaçırıp kirpikleri.

Sanayi mahallesinin yol ayrımında indi arabadan.

Biraz yürüdü. Cebindeki paraya baktı. On lira. "Çocuklara bir şey alırsın benden,"

Çocuklar, hiç olmadılar. Dış cephesi dökük, kara sıva iki katlı binaya girdi. Bir kat inince alt katta daire. Kapısı açık. Geçen kış kurdukları soba kapının ağzında. Salonda üçlü eski bir koltuk. Demir yemek masası, paslı, küçük. Tavanda çırçıplak duy, ucunda loş bir ampul zamanı durduruyor. Yatak odasında yere serili döşek. Akşama yemek yok. Mutfak penceresinin önünde gizliden gizliye kurumuş fesleğen. Kocası yerde, bağdaş kurmuş oturuyor. Gitti, az önceki onlukla küçük rakı almıştı. Tezgâhın üzerinde doldurdu su bardaklarına. Severdi kocası. Anason kokusu. Mis gibi. Yanına oturdu. Bakıştılar, attılar birer kadeh. Şişeyi aralarına aldılar. Bitkin omuzlarına dokundu. Kaç gündür tıraş olmamış bu adam? Duymuyordu onu, biliyordu. Bin yıl da geçse yitmeyen bir bıçak izi gibiydi yüzünün herhangi bir yerinde. Ağzının içinde bir kül yumağı. Yine de mırıldandı,

"Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

Ses yok.

"Gemilerin var da söylemiyorsun," Kolunu sımsıkı tuttu. Dönmeyecek.

"Göçmen kuşlar,"

Taş. Toprak. Sağılmış. Bitik.

"Sonbaharda belki döner, ama sen."

Tavanda bir böcek geziyordu. Hızla kalkıp terliğinin arkasıyla vurdu. Yamyassı, kan içinde kaldı.

"Üzülme," dedi, "yine karınca besleyeceğiz. Kararınca. Korkma. Sabah gazetenin bulmacasını beraber çözeceğiz."

21 Kasım- *hafta sonları geçmek bilmiyor fırtınası*

yelkovan

Kebir Ünal'a
O olmasa bu öykü yazılmazdı.

Bir at. Büyükada'da. Adı Gorki. Kara. Polonyalı bir soydan. Dedesi engelli yarışçısıydı. Kara. Alnı kırçıl. Sonra Kasımpaşa'da. Zayıflamıştı. Çöküк. Yirmi beşinde. Bir at kasabına. Kış çökmeden. Bıçak parasına. Güpegündüz. Yeşil bir balkonda, ilk rüzgârgülü dönerken kuru bir saksıda. Nereye götürdüklerini öğrenememiştiler. Yeleleri dökülmüştü. Aksıyordu. Sağrısı karanfil kokuyordu. O gün, o saat çıkan gök kuşağını görmüştü, sanki. Bir ara durmuştu. Başını kaldırmıştı. Çok çıplaktı.

Gorki adalı. Kısa ve dik yeleleri. Akıtması kartopu. On iki yaşında. Sahibi Erzincanlı. Küçük yaşta geldi. Çok atı oldu sonra. O zamanlar takım elbise giyiyordu faytoncular. Yelkovan'la beraber çekiyorlar arabayı. O İzmitli. Beyaz. Doru. Yeni sayılır. Dün de Yalçın geldi. Malatyalı. Kara. Saralı. Usunda. Dökülmedi hiç. Ne soğan ne ilâç. Burada, lunaparkta kriz geçirerek öldü. Yüzü çakıp söndü. İki kardeştiler. Ağbisi ayrılmıyor Yalçın'ın yatağından. Geliyor, diyor, geceleri geliyor.

Gorki Yelkovan'a veteriner iğne yapmayı geciktirdiğinde anladı bunu. Önlüğü kirliydi. Gözlüğü kördü.

Çantası boştu. Sigarasını sıkıntılı içiyordu. Dumanı kötürümdü. Yelkovan, araba meydanında, onlarca atın yanında şişti, kıvrandı. Bacakları açık. Ağzı açık. Dili sarkık. Sırtı hafif kambur. Göz üstü çukurluğunda, göz kapaklarında, dudaklarında yaralar. Sarı. Burnundan bir şeyler aktı. Uzun uzun. Yere düştü. Kötüledi iyice. Öldü. Terliydi, çok terliydi. Dizleri kırıldı sandı. Yavaş yavaş. Kulakları. Kuyruğu düştü. Yalaktaki suyun bile nabzı atmadı. Bir daha. Ahır üşüdü. Pamuk gibi karardı ortalık. Kaçtı kırmanın tadı.

Durakta bekliyorlardı. Pek kimseler yoktu. Vapur boş yanaşıp boş gidiyordu neredeyse. Kış zamanı. Karlar eskimeye başlıyordu, ama soğuktu yine. Eriyip toprağa karışıyorlardı. Yelkovan sabırsızdı. Burun deliklerini geniş geniş, öfkeyle, yüzünün yarısını gizleyecek derecede şişiriyordu. Toynakları yarım yamalaktı. Şahlandı bir ara. Kırbaç gecikmedi. Sonra âdeta.

Bir adam bindi. Siyah bir çantası vardı. Çok eskiydi, kenarları yırtıktı. Kabanının cepleri aşınmıştı. Dalgın. Yürüdüler. Nizam'da durdular. Köprüde. İndi. Alkollüydü. Sarhoştu çok. Bir piyanosu vardı, bir odası. Soğuk. Kalemi, kırmızı bir defteri. Zehiri saklı. Aklının kuyusunda tanımadığı kişiler boyuna konuşuyordu. Yorgundu. Her şeyi anlamış gibi birden. Beklemekten. Parasının üstünü almadı. Sessiz, "Şeker alırsın benden," dedi. Elindeki kuru mama torbasını kaldırıma döktü. Kediler üşüştüler, çoğaldılar. Karanlık bir yokuşa tırmanıp gözden kayboldu sonra. Ceviz yapraklarını döküp. Yeğin. Göz içlerine.

Yelkovan hızla koşmaya başladı. Yokuşa vurdu kendini. Ona ayak uydurdu Gorki. Öksürüyordu. Başını

iyice öne doğru eğmişti. Köprünün altında üç tane doberman karanlıkta parlıyordu. Tüyleri ışıl ışıldı. Kuyrukları kesik. Tasmaları vardı. Geceydi. Kimseler yoktu. Kayıkhane'de deniz iskeleyi dövüyordu. Merdivenleri yosunlu. Köpekleri sevmezdi. Anlatmışlardı. Üç ay önce. Tepeköy'de. Bir atın karnını yarmışlar öldürdükten sonra. Bir iki tanesi havladı, hırladı arkalarından. Yelkovan'ın ayağını ısırmaya çalıştı biri. Diğerlerine benzemiyordu. Gorki umursamadı. Sağlam bir çifteyi hazırlıyordu içten içe çenelerine. Yelkovan korkmuştu. Koştu. Otomobil tekerliğinden yapılma ikinci el kayar nalları aşınmıştı. Koşarken zorluyordu. Adada dört beş tane iyi nalbant vardı. Yanlış bir nal çivisi sakatlayabilirdi. Terledi, çok terledi. Ağaçlar durdu, bekledi. Köpeklerden değil Yelkovan'dan korkuyordu. Çatlayacağından. Gece uyurken sıçrardı hep parça parça bölünmüş uykusundan. Ayakta uyurdu. Temiz değilse ortalık ya da başka bir at işemişse ortalığa. Kulaklarını dikerdi. Çok su içerdi. Değirmen Burnu'nda zor durdu. Köpekler geride kaldı. Uluyorlardı. Denizi seyrettiler. Sazlar dipte ağır kımıldanıyorlardı. Deniz minareleri. Yosunlar. Midye kabukları. Soluklandılar. Gizliden Gorki'ye bakıyordu. Zorlanarak da olsa başını başına yasladı. Kuyruğunu kuyruğuna sürttü. Burnundaki akıntıyı ilk orada gördü. Mavi Kulübün orada yine hızlandı. Köpekler. Yelkovan. Gorki'nin arkadaşıydı. Beyaz. Doru. Terliydi. Akşam terini atmak için yarım saat bahçede dolaştı. Yonca yedi. Ahırda saman, kepek ve kırma. Kaşağıyla bir saat tarandı.

Kadı yoran yokuşunda bir meydan vardı. Erguvanları açmıştı. Çam ağaçları. Lâdinler. Mimozalar. İki bank

vardı. Kediler. Bir adam soluksuz birini beklerdi. Saçları ensesinde toplu. Kendiliğinden begonya. Bileklerinde reçine durağanlığı. Vapura bir fular gibi yakışan. Güleğen. Uzak birini beklerdi. Gelip geçtiğinde bakmaya korkardı. Kokusunu alacak kadar yaklaşabilseydi kesin ilkyaz gibi kokacaktı. Sonra vazgeçti. O sormadı. O da söylemedi sevdiğini. Yorgun. Yürüyüp geçti hep. Aklında kırık bir çiçek büyütüp. Ayrılık vakti. Pasiflora. Yüzünün solunda karın, ay ışığının ve gizli bir bakışın düğümleri.

Bazen vardiyaları değişirdi. Başka bir atı verirlerdi yanına. Çok arardı onu. Hamutunun, koşumlarının rengini arardı. Adanın her yerinde noktaları vardı. Adını bilmedikleri mor çiçekleri, iri çam ağaçlarını, üçayaklı o köpeği, eski konakların restore edilmesi bahanesiyle turistik lüks otellere dönüşmesini yoğun bir hüzünle seyreder, akşamları köprünün üstündeki çeşmenin yanında top oynayan çocukları, ramazanda caminin önünde kurulan masalarda insanların oruçlarını açmalarını sevinçle izlerlerdi. Yaşlanmıştı. Yokuşlarda arabayı Gorki'ye bırakmasına bile kızmazdı. Topuk çalardı. Yelkovan duyuyor musun? Lunapark'ın orada, soğuk geceler içinde faytoncular, konuşurlardı. İri yarı cankurtaran Horoz'dan, balıktan ve kendilerinden bahseder boyuna rakı içerlerdi. Yalçın? Sigara isterdi herkesten ve durup durup gülerdi. Bazen Bostancı motorlarında çalışırdı günü birlik. Abdullah ağbisi vardı. Kaptan. Onu çok severdi. O gece ahırları temizliyordu. Öyle işte. Kriz, köpük, öldü. Baldıran otu gibi düştü. Ağbisi, geceleri geliyor diyor. Gorki, Yelkovan gelmez artık, diyor. Cam gibi biliyor, Yalçın'da gelmeyecek.

Sabah beşte yulara vurulmuşlardı o gün. Ahırda, Aya Nikola'nın orada. Erkenden birileri çağırdı. Gittiler. Kaymakamlığın orada beklemeye başladılar. Çift tarife. Bursalı Hüsnü Sokağı'nın önünden geçerken Yelkovan bilerek yavaşlardı. Yokuştu. Dardı. Çam diplerine kozalaklar patır patır düşerdi. Böğürtlenli bir yol ikiye bölerdi. Yokuşta sızmış bir adam olurdu. Kargalar, martıların berbat bağırışları. Nefret ederlerdi martılardan. Kedilere bakarlardı göz ucuyla. Yakalasın diye ama korkarlardı onlar. Yağmurda ayakları kayardı. Yelkovan bu havalarda hep öksürürdü.

İki adam bindi faytona. O gün. Ağırdılar. Biri tefeciydi. Her gün levrek yerdi. Öbürünün oteli vardı. Tefeci neşeliydi, sanki Yelkovan'ın öleceğini bilir gibiydi. Muhtemelen Yalçın'ı bilmişti. O ne zaman binerse doldururlardı gübreliklerini. Küfür ederdi. Hiç bahşiş bırakmazdı. Akülü bisikleti vardı. Misafirleri olduğunda binerdi faytona.

Karakolun orada indiler. Yine bir araba duvara çarpıp devrilmişti. Araba okunun ucunda hamuta inen cankurtaran kayışı gevşemiş kopmuştu. Çeken atlardan biri ölmüştü. Üzerini gazete kâğıdıyla örtmüşlerdi. Şimdi adanın arkasında yedi numara denilen uçurumdan kuyulara atılacaktı. Balıklar için. Akıtmasında ıssız bir mimoza köklenecekti. Öbürü ön ayağını büküyordu. Dizleri sıyrılmıştı. Ok uzundu. Cankurtaran kısa. Ayakkabı boyası sürecekler birazdan ön dizlerine. İyileşecek. Yelkovan yorulmuştu. Arabacıları terbiyeyi gergin tutuyordu yokuş inerken. Araba meydanına gidip sıraya girdiler. Cemal Amca küfrede küfrede ortalığı temizliyordu. Güvercinler at dışkılarının içindeki ar-

paları, buğdayları yiyorlardı ve onları izleyen, yalanan kediler saldırmaya hazırlanıyorlardı. Hava soğuktu. Yelkovan'ın koşum takımları biraz bol geliyordu, zayıflıyordu birkaç gündür. Hamutun içinde çalkalanıyordu. Boynunda yaralar çıkmıştı. Her yer başkaydı. İskele. Uzak. Çürük.

İki adam bindi faytona. O gün. Ağırdılar.

20/21 Şubat- *giderim öleceğimi anladığımda fırtınası*

deniz'in elbisesi

Suskunluğunun izini çizdi kurşun kalemle, neye benzediğini çözemeden, boyası dökük, sağır duvara. Martı, lâle, kayık, rakı şişesi, bardak, Ay. Kimsenin anlamayacağını düşündü önce. Uykuları kırık. Gelişigüzel serpiştirmişti, tuhaf bir korkunun, karabasanın desenlerini. Bir anı belleğinde sahipsiz canlandı. Sabah oldu, gün döküldü. Tipi, yoklar gibi camları salladı, macunlarını döktü. Balkona çıktı. Kar, perçem gibi yağıyordu saçlarına. Kalın kalın yağıyordu. İltihaplı. Ağır, sulu. Sabah ezanı. Salâ. Aynı soluğu tıkıyor. Sis olsa şimdi. Küçük köprüyü, ağır nem kokusunu, duvarlarındaki yosunu, kırık bankları, minareyi, hüzünlü ağaç dallarını, durmuş saatini ve kolunu boğsa. Karanlık. Ağlasa. Yol, kimselerim uğramadığı bir evin kapısı kadar durgun. Köprü yıkılsa.

Şemsiye hep aynı yerde asılı ve o hiç kullanmadı onu. Ahşap sapında, o anının teri, ince beyaz bilekleri. Tüylü, sarı. Kan gibi gerilimi coşturan, sürekli büyüyen gözler çizdi duvara. Geri çekilip seyretti. Gözbebekleri yoktu hiçbirinin. Kirpiksiz. Bakmayan, bomboş gözler. Hatırlamayan. Renksiz. Kirpikleri var yalnız. Kadınsı. Yüzünü bir gülüşle gizlemeye çalışan. Yine de ele ver-

medi hiçbiri, sararmış bakışlarını. Göz çukurlarının.

Duvara çizdiği şekillerin hep aynı sokağı hatırlatması kadar korkunç, hep aynı gözü çizmek.

Gece oldu, yoruldu. Düştü uykusu karanlık bir yokuştan. Bölündü. Yuvarlandı. Bir şeylere çarptı. Dalgın. Küçük bir fare yatağın üstünden halıya düştü korkuyla, dağıldı kuyruğu. Sehpanın üzerinde, iki tığın arasında bitmemiş örgü. Lavanta kokuyor.

İp, iki yüz gram, Şiş, dört buçuk numara, yaş, altı aylık

Elbiseye 44 ilmikle yakadan başlayın. 2 sıra haraşo üzerine 2 ilmeği toplayın, 1 dolayın, 2 ilmeği toplayın, 1 dolayarak, 1 sıra delik örgü örün.

Geceleri öğretiyordu, yatmadan bir saat önce. Okuduğu dergiyi bıraktı. Parmakları sigara kokuyordu. Yıkayıp, örgüyü eline aldı, alışkanlıkla yakadan başladı. Parmakları kalın, kıllı. Yakışmıyordu. Vitrinin aynasında bıyıklarını sağa sola oynattı. Kaşlarını çattı. Bıraktı.

Duvara kolları olmayan bir bebek çizdi.

4.sırada arka ortasında 3 ilmeği haraşo, 4 ilmek düz örün.

Duvara parmakları olmayan bir bebek çizdi. Bıngıldağı olmayan, zıbını, mırıldandı.

"Sen asla dönmeyeceksin," Gitse, atsa göğsündeki hayalin yitirilişini. Kalakalış. Pusu.

Gitgide çürük, yanık, gitgide kısık, boğuk sesiyle susa susa salondan çıktı. Kırmızısını yitirmiş duvar kâğıtlarında, kendinden uzak, öylece yarım yamalak kurşun kalem lekeleri. Sağdan sola bulmaca, yukarıdan aşağısı yok. Siyah kutular yok ve her kelime ölesiye uzun aşağı satırlarda, kayıp. Kayığın kayıkçısı yok, kürekleri yok. Bulutlar ısınıyor. Yol, soğuk. Görecesi basma enta-

rilerin, acı soğanın, bulgurun, kemiğin dişine dayandığı dehlizde. Kapı, öyle ya da böyle incecik çözüyor ayak bağını. Gitse, göğsü yok.

Başı, saçlarından sancılı. Mum gibi eriyerek bir göze –kara, kalın kirpikli, telâşından hep önüne bakıyor, terli– bir kulağa, minicik bir buruna akıyor. Değirmi, pespembe o yüz kadar yitik. Vurup çıkıyor kapıyı, kendi yüzüne.

Minibüste ezan sesi, yatsı, uykulu camlarda müezzinin buğusu. Nasıl olduysa sesine güvenen bir adam kurşun sıkar gibi konuştu.

"Kolay gelsin,"

"Sağ ol,"

"Kendine mi örüyorsun?"

"Annene."

Camda müezzinin sesi sustu. Karanlık başladı. Kırkırdamalar bitti.

"Anneme küçük gelir bu. Hem pembeyi sevmez."

"Annenden daha mı iyi bileceksin?"

"Öyle ya, mezardan çıkıp gelecek değil."

"Üşüyorsa, gelir belki."

"Git lan akşam akşam..."

"Annen bir daha ölürse veririm bu elbiseyi."

"Kaça verirsin?"

"Kalbi atıyorsa bedava."

1 dolayın, 1 düz, 1 dolayın, 8 ilmek haraşo örün, 1 dolayın, 1 düz, 1 dolayın, 10 ilmek düz örün.

"Evladım niye adamın annesini karıştırıyorsun?"

1 dolayın, 1 düz 1 dolayın, 8 ilmek haraşo örün, 1 dolayın, 1 düz, 1 dolayın, 4 ilmek düz, 3 ilmek haraşo örün.

"Annesini s.keyim onun."

Her sırada bir düz, ilmeklerin sağından ve solundan 1'er dolayarak artırın. Kolu haraşo örün, diğer ön ve arkayı düz örgü devam edin.

Nasıl gevrek, yayık. Simit ayran gibi. Patlayan yumruk, yarılan kaş, dudak, akşam akşam derisinin altında, mor, mosmor akşamsefaları. Karnında kemiksiz bir ağrı. Net. İlk niye 'gözünün tam ortasına' atılır yumruk. Tekme, apış arasına. Düştüğü yer hep çamurlu.

Yüzü, derisi soğan zarı gibi. Kan çanağı. Örgüsü değerli, elinde. Bırakmadı. Kırık parmağında kurşun kalem izi. Duman. Sis. Yaz günü! Bu çamur. "Sen asla dönmeyeceksin," Harem'e gidemedi.

Salacak. Peki, ön ayağı kopmuş dişi köpek, çöp tenekesinin önünde uğraşsın.

Hırıltılı, oturdu. Kaldırım ıslak, pembe. Küf kokusu. Köprü, hayır değil. Deniz, karanlık bir bulutu taşıyor. Deniz. Deniz, bunu neden yapıyor?

Cebinden çıkarıp kurşun kalemini, bankın tam önüne irice, üstü çok üçgen bir lale çizdi. Deniz kumu döküldü yaprağına, suyu. Emzik, çıngırak. Uzamış tırnaklarıyla o pespembe parmakları avucunun içine aldı, okşadı. Deniz, niye çeker parmaklarını? Niye doğdu bir toprağın üstünde? Niye çürük? Parmak hesabıyla bile anlayamadan yaşını.

Kayıkhaneye indi. Sudaki gölgelerine, küreklerine, tek tek isimlerine baktı kayıkların. Merdivenler yosunlu. Islak odunlar. Sular yakamozunu arıyor. Ortalıkta kimseler yok. Kayıkların içinde yatıyor olabilirler. Duvardaki kayığın ismini '...' koymuştu. Şimdi arıyor, yok. İsim verdiklerini kaybettiğindendi bu bol noktaları.

"Kime baktın birader?"

"Kayık kiralamak istiyorum,"
"Yok. Gece vakti tehlikeli."
"Fazlasıyla veririm parasını."
"Para değil mesele, hava hem çok lodos."
"Açılmam lâzım,"
"Olmaz."

Bu gece lâzımdı kayık. Lale. Kayıkçının uykulu gözü kanını döküyor göğsüne. Olmaz. Dişi köpek çöp tenekesinden ayrıldı.

Taksiye binip eve geldiğinde saat gece yarısını geçmişti. Odasına girince fare yine yatağından düştü, saniyede kayboldu. Deniz'in elbisesini sehpanın üzerine bıraktı. Bitiremedi. Duvardaki boş bulmaca kutularının içini doldurdu. Tırnağını yedi.

Kimsenin anlamayacağını düşündü önce. Kimin çarptığı belirsiz, korkular bırakan kapıları kilitledi.

Duvara jilet çizdi. Küvet, su. Bileklerini çizdi. Gece yarısı.

o kış yüzüme çöreklenmeden önceydi çok önceydi peki gidiyorum o zaman tabi ben

Gülememiştim (Akşamdı. Gülüyorlardı. Çürüktü dişleri. Sarıydı. Takmaydı. Tabi. Karanlık bir salonda. Parkeleri çizik. Sırtı soğuk. Dili yok. Yokuşlu bir evin. Renksiz. Korkuluk gibi. Tek. Kalabalık. Uğultu. Kirli desenlerini silemiyordum yüzümün. Kirpiklerimin buruşukluğunu. Bir şey anlatmaya çalışmıştım. Bir şey. Bunca zaman. Bazen. Evet. Bir ağaca benziyordum. En çok. Acı. Kısa dallı. Yapraksız. Bana bakıyorlardı. Şiş. Küt parmaklarıma. Nasırlarıma. İki büklüm oturuşuma. Göğsüme kadar çektiğim eteğime. Tabi. Koyu. Arkadan fermuarı açık. Siyah. Sarkık kollarıma. Omuzlarım düşük. Yüzüm düşük. Kalın çoraplarımın içine soktuğum, beyaz, çiçekli içliğime. Dağınık saçlarıma. Kırışık. Beyaz. Çenemdeki kıllara. Delişmen gözlerime. Salonda. Kokusu hiçbir şeye benzemeyen. Halısının rengi. Terlikleri. Çiçeksizliği. Bulamadım. Tabi. İskeleti kırık koltukların. Örtüleri yırtık. Minderleri sökük. Cam vitrinde siyah beyaz resimler. Duvarda. Eski. Tanımıyorum. Kırık fincanlar. Kulpsuz. Buzluklar. Sürahiler. Kutusunda. Rakı kadehleri. Su bardakları. Nikâh

şekerleri. Sepetinde. Tülle örtülü. Kırmızı nakışlı çay bardakları. İri tespihler. Ansiklopediler. İlaç kutuları. Okuma gözlükleri. Oksijen konsantratörü. Yedek sondalar. Vazolar. Yapma çiçekler. Kapısı yaralı. Eksik. Bir kişi. İçemediği yarım bardak nar suyu. Masada. Tabi. Biçilmiş ot kokusu. Pencerenin önü kardı. Gök örüyordu. Elimi uzattım. Cam soğuktu. Cam buzluydu. Cam kırıktı. Buğuydu. Dokundum. Derisi oldum. Teni. Çisil çisil. Burası bir mezarlıktı. Salonda. Resimler kaldı. Tabi. Lâmbalar hep yanıyordu. Televizyon açılmıyordu. Koridordan küs ışıklar akıyordu. Tirşe. Şömine de yok. Mum da. Karanlıktı. Ben elimi uzattım. Parmağım titredi. Sert. Avucumu gerdim. Kalbimi kapattım. Kırık. Kitap gibi. Yulara vurulmasın. Lapa lapa. Aç. Sokakta hiç kuş yoktu, ama olsaydı gagası donardı. Kursağı donardı. Donardım ben. Sokaklar. Ağaçlar. Ayak izleri. Fırtına. Tipi. O yokluk. O koku. O ses. Rüzgârda perdelerin sallanışı donardı. Yorgun. Yokuştan aşağı inerken. Elinde alışveriş torbaları. Leblebi. Kaşar. Şarap. Sigara. Boza. Kaymak. Kasketi. Paltosu. Konuşurken gülen göz bebekleri donardı. İsmim donardı. Söyleyemediği. Zayıflıktan incelmiş ensesi. Bilekleri. Göğsü. Uzun kaşları. Beyaz saçları. Üç günlük sakalı. Dalgın bakışı. Bittiğinde yatağında. Yastığı. Yorganı. Sabahın beşinde yalnızlığımız. Fikri tükendiğinde. Yenildiğinde. Gittiğinde. Gözleri açık. Baktığı tavan donardı. Verdiği son nefes donardı. Boz bulanık. Salonda. Tabi. Ortada sehpa. Vazo. Zigon. Dantel örtüsü. Bardak lekeleri. Toz. Vida. Pul. Faturalar. Tabi ben. Kar. Baktım. İçim üşüdü bir gece önce karlanmış buzdolabından buzları kırıp yediğimi anımsadığımda. Buz. Elimi uzattım. Avuçla-

rımı gerdim. Başımı öne eğdim. Ağzımda iki tane dişim kalmıştı. Ben. Gül fırtınası. Kar. Berem yok. Atkım yok. Oturuyorum. Gizil. Kötürüm. Tozlu salonda. Kalabalık. Dişi. Yeminli. Ben biliyorum. Havale değil. Enseme de vurmadılar. Ben bilmiyorum. Niye oldum böyle ben. Bilmiyorum. Okumam yok yazmam var. Erken gevredim. Salonda. Kışın. Ben. Gömülü. Tabi. İçime çeke çeke ağladım karı. Kursağıma dize dize. Karabasan. Güldüm. Akışı durağan. Aykırı. "Biraz daha," demişti. İpsi. İnce. Dal gibi. Nerden gelmişti. Hiç adı geçmemişti. Kimsenin çocuğu değildi. Karısı yoktu. Adresi yoktu. "Hayır." Salonda. "Artık üşüyorum." Kazağımı. Eldivenlerimi. Atkımı. Beremi. Yeşil. Siyah. Yeşil. Yeşil. Kör atlas. Dilin sırrı. Yüzümde. Meme uçlarım. Siyah. Buruşuk. Acı. "Hayır." Kar. Tabi. Kardan adam yok. Olsaydı. Yeşil kazağımı ona verirdim. Kardan adam gülmez. "Altmış yaşındayım ulan ben," Tabi. Gülüyordu. Yakışmıyordu. "Dinle imamı, anla," Siyah eldivenlerimi de. "Eteğini de," "Hayır." Suspus. "Altmış yaşındayım." Sus. "Altmış, tam altmış." İpsiyim. Kırgın. Yüzük yok parmağımda. Çorabım kaçık. Kalabalık. Dişi. Mevlit. "Allah," dedim. "Allah," "Sus." Kravatlar. Eşarplar. Başörtüleri. Takım elbiseler. Horoz şekeri. İslâm Ahlâkı. İlmihâl. Peygamber Tarihi. Ramuz'ül ehadis. Namaz Hocası. Etli pilâv. Kavurma. Sigara böreği. Ayran. Şekerpare. Çay. "Sus kızım, sus." Sustum. "Hepimiz," dedim. Sus. "Bir gün," "Sus kızım, sus." dedi amcamın kızı. Yirmisinde. Gök gözlü. "Sus. Kapa çeneni." Toz. Bulanık. Bulut yok. Gümüş tenim yok. Zil. Aç. Gel. Ye. Git. Mevlit. Kırkı. "Dinle hocayı." "Hepimiz nereden geldik?" Sustum. "Topraktan," Dal gibi. Ağaç gibi. Tit-

rer. Nabzım. Sayamıyorum. "Nereye gideceğiz?" Sustum. Ortalık gömgök. Gülümsemesini sezdim. "Toprağa," Nereyeymiş? Kıkırdadı. Yirmisinde. Orospu. Lebi kaşığı. Bu günde. Rujlu. Fönlü. Etekli. Başını örtmüş. Kahkaha atıyor. Bu günde. Orospu. Orospu. Orospu. Git. Git buradan. Kapandım. Soluksuz. İpil ipil. İpsi. Usum. Yok. Tıkalı. Açılmıyor. Ara tonlar. Bitimsiz. Göz taşı. Uğundum. Tutamadı kendini. Oğlu. Acıklı. Böğüre böğüre. Ona döndüm. Anlıyordum. "Olsaydı," diyordu. "Olsaydı şimdi, ayaklarının altını öperdim." Ona da sus dediler. Ah! Susamadı. Ağardı. "Ağlama," diyemedim. "seni anlamayanların yanında ağlama." Ölmek bir sözcük. Yalan. Boz bir sözcük. Pencereye baktım. Karanlıktı. Oğlunun elleri gibi karanlıktı. Çapaklıydı. Titriyordu. Bacakları da. Kamyon makaslarını zorluyordu yokuşta. Duydum. Ağır. Gürültülü. Kırmızı. Kar. Kör. Salonda. Makineyi çıkardı. Kız. Amcamın. Bakmadım. "Gül," dedi. Elimi uzattım. Çekme. Fotoğraf çektirmeyi sevmem. "Gülsene,") o ölü evinde. Gülememiştim ki. O'nun.

şişli'deki ev

Söve söve yürüyen ihtiyar kadının arkasından baktım. Uzaklaştı. Külrengi ayak izleri. Çıplak. İnce derili tabanları. Parmakları toplu iğne ucu. Şiş. Durdu sonra. Bir şey söyleyecekmiş gibi. Dalgın eli havada değirmi bir şekil çizdi. Anlayamadım. Desenli başörtüsünü düzeltip eğildi. Kustu. İnce dudaklı, derin çizgili ağzının kenarını sildi yarım yamalak. Yaklaştı. Bir daha kustu. Sarı. Safra. Öğürdü. Saçları keçeleşmiş. Yanakları çökük. Dehşetli iri âdemelması boğazını yırtacak. Avuçları kınalı. Zayıf bileklerinde sıralı altın bilezikler. Maydanoz toplamış kim bilir hangi bahçeden. Sağ elinin içinde. Bir demet papatya gibi, dağılmaya hazır.

Üşüyorum. Yağmurlu, kötümser, ağaçsız, kaldırımları delik deşik edilmiş bir yokuşun başındayım. Sayrılı. Toparladı ihtiyar kadın yüzünü. Titrek eli kaşlarının üzerinde. Çok büyük açık sürmeli gözleri. Yine de emin değil. Yüzüme yaklaştırdı yüzünü. Kıllı. Pörsük. Kokluyorum. Ağzı maydanoz kokuyor, ya da dereotu.

"Anneni öldürdüm," diyor, "kestim karnını. Bak işte bu tırnaklarımla çizdim yüzünü. Git bak, evde şimdi. Baban gelmeden çabuk git. Sen yaptın sanır yoksa. Fırında ıspanaklı börek var, severmişsin."

Nereden biliyor, sormuyorum. Kaçsam.

Sokağın köşesindeki tekelden rakı alıyorum. Kırık dökük gürlüyor gökyüzü. Alabildiğince cılız. Her şeyin dışındayım. Boğuşmanın. Değiştirilemeyen düş kırıklığının. Anımsamak istemiyorum. Sokak boş. El ayak çekilmiş. Perdeler kapalı. Neredeler?

Kapı arkalarına astıkları diyanet takvimlerinde bugüne hangi erkek isminin denk geldiğini okuyan kalın bıyıklı, avuç içlerinde sağır bir rakı kokusunu gizleyen, lâhmacun yaptıran gecenin on ikisinde ve düşük cümleleriyle ensesinden öptüğünde uyumamış çocuklarını, alınlarında köpük köpük bulut ve gökyüzü, ekmek kırıntıları, salyalı, yarım yamalak bir türkü, bir ışığı, bir çizgi film karakterini kolundan tutup getiren alkolik yorgun babalar; şeytan minareleri, o kışın yerle yeksan boğuntusu, mantıyı, sümüklü bamyaları tencereyle sofraya getiren anneler, nohutlu pilâvı kaşıklayan, 'Necefli maşrapa'ya bakmaktan yorulmayan çocuklar. Çivitli lâcivert sular. Buruşuk.

Eve girdim. Rutubet. Eşyaların kokusu boyası dökük duvarlarda. Daldım, odaların ölü çekirdeğine. Boğum boğum. Susuzluk. Rakıyı doldurdum. Buz yok. Olsun. Işıkları açmadan, karaltısı durağan, sessiz salona geçtim. Göz kararı sehpayı buldum. Sarı nakışları ezberimde. Etrafı çevrili dikdörtgenin ortasına bıraktım kadehi. İlk yudumu ağzımda beklettim. Avurtlarımda tuttum. Ağır ağır bıraktım mideme. Kalktım. Fırının kapağını açtım. Boş. Beklemiş yağ kokusu genzimi yaktı.

"Gidemezsin," Duydum. Çapaklı gözler. Yaralı bir örümcek. Ağı. Yarım. Balkon demirlerinde yağmur kederle yağıyordu. Bekledim. Bir şeyler olmasını bek-

ledim. Kapı vurulur muydu birazdan kan revan içinde?

Gri, küçük saksıda çiçek vermeyen, yeşil, uzun ve tuhaf bitkiyi sulamayı unuttum. Demirlere sarılı. Kuru. Çatlak toprağında ak böcek ölüleri. Güneş, bütün karanlığını balık istifi yüklemiş ince gövdesine. Toz içinde her yanı. Pencereler yarı açık. Camlarındaki kir türlü şekillerde. En çok köpek. Bulut sonra. Belki bir gemi. Apak. Aşırı dalgalı. Karanlık bir denizin ortasında. Sulamadan gidemem. Dün geceden sonra. Hiç.

Günlerdir uğramıyordum. Biliyordum pencere önündeki çiçeklerin solacağını. Gelmemiştim midemdeki krampa boyun eğip. Onca kelimeyi, söylenmiş ya da söylenmemiş, onca kokuyu, çürümeye başlamış bir dalı hangi odasında saklamaya çalışacaktım.

Dün gece. Salondaki mavisi yitik koltukta, toz içinde uzanırken, babam gibi seyrediyordum televizyonu. Sırtımla. Kulağımla. Yarı uyur yarı uyanık. Nebülizatör koltuğun yanında duruyordu, sehpanın üstünde. Tıkanıktım yeteri kadar. Boynumun solunda, gitgide kabuğunu sıyırıyordu dalgın, hüzünlü bir yara. Daha da büyüyordu. Soluk borumda fesleğen ve toprak kokusu.

Salonun kapısı açıldı sonra. İhtiyar kadın mı? Değil. Genç, göğsünde kırçıllı sakalı, siyah, belli belirsiz bir elbise var üzerinde, tek ayağı kısa, aksayarak içeri girdi. İri gözleri mavi, kirpikleri yok. Kambur. Elleri, babamın elleri gibi.

"Geldim," dedi.

Karşıma oturdu. Islak kirpikleri yanık yanık. Bana bakıyordu, gözünü kırpmadan. Yumruk atmayı denedim. Olmadı. Kollarım çivilenmiş gibi karnıma. Dilim ağzımın içinde küçük bir heykel parçası gibi. Taş. Sonra

tufan başladı. Yağmur azıttıkça azıttı. Kedim yok muydu daha önce bu evde? Kırgın, sarman bir kedim. O, gitmedi. Geri geri bir topa abanır gibi hız aldı. Yer çekimini yenip, üzerime gelirken tutup aralık pencereden dışarı attım. Düşmedi. Karşımda duruyordu. Susuyordu. Yarı aydınlıkta, sabahın soğuğu, tül perdenin üzerinde, geri çekildim pencereden. Yüzünü sildim belleğimden.

Bu gece bekleyeceğim. İhtiyar kadın, artık gelmez. O. O, gelecek biliyorum. Şişeyi yarıladım. Bir daha gelmeyeceğim bu eve. Sulamayacağım çiçeklerini. Ölsünler. Zil çaldı, açtım, kapıcı, verdim çöpleri.

"Burada olduğumu kimseye söyleme," dedim.

"Olur, ağbi."

Meraklı, sordu;

"Neden ağbi, bir durum mu var?"

Kapattım kapıyı. Annemin odasına gittim. Yatak boş, tek kişilik giysi dolabında hep kahverengi etekler, çiçekli bluzlar. Hediye gelen ama hiç kullanmadığı başörtüleri. Yastıklar, sicim iplerle sarılmış rulo halinde halılar. Duvarlar boş, tablo asmalı. Bozuk tartı, camı kırık.

Diz dizeyiz, kirli, sarı bir pike var üzerimizde. İki gündür uyuyamıyorum. Perdeler rüzgârdan gerilip söndüğünde sakallarına sürünüyor. Morarıyor elleri dizlerimin üstünde. Gece. Dişli. Kıpırdamıyorum artık. Sayısız cümleler fısıldıyor kulaklarıma.

"Canım," diyor, bir tek onu algılıyorum. Takma diş şapırtısı geliyor sağımdaki tek kişilik koltuktan. Tırnaklarına bakıyorum, uzun, kırmızı ojeli. Çıplak, memeleri pörsümüş. Orası kocaman, sarkık, çok iri dudaklı bir dev gibi. Ayak tırnakları yok, hayır kesilmiş değil,

sanki hiç olmamış gibi. Üçümüz, susuyoruz uzun bir süre. Başımı öne eğiyorum, bağdaş ayaklarımı görüyorum. Evet, benim bunlar. Kedim vardı benim, aranıyorum, yok.

Salınarak yanımdan geçip mutfağa gidiyor ihtiyar kadın. Bakmamaya çalışıyorum. Ayak bileklerini görüyorum. Gitmeden dönüyor. Çiçek desenli bir tabağın içinde, ıspanaklı böreği dizlerimizin üstüne bırakıyor;

"Severmişsin."

O, kırık parmaklarını yüzümde gezdiriyor, yavaş. Mavi gözleri, kederli.

"Korkmuyorsun?"

Susuyorum.

"Koşa koşa geliyorsun artık bu eve, biliyorum. Ölülerin var. Baban, iki ay sonra annen. İntihar etmeyi düşünüyorsun. Hayatın dehşetli ağır, sıkıcı."

"Açım," diyorum.

"Böreği yesene."

İhtiyar kadın. Köpüklü salyası göbek boşluğuna sızıyor. Ekliyor:

"Bir tek biz kaldık burada, senden. Kendi evine bile gitmek istemiyorsun."

Susuyorum. Yanıma geliyor. Diz çöküyor. Karanlıkta yüzü belli belirsiz.

"Bak," diyor, kınalı saçlarını ayırıp, "aynı karının ensesi değil mi?" Gençleşiyor ensesi, kırılgan boynunu çiller kaplıyor. Sırtına sarılıyorum. Memeleri taşlaşıyor, avuçluyorum. Omuzlarını dişliyorum.

"Arama," diyor, "artık bulamazsın."

Kokluyorum. Baygın. Fesleğen kokuyor. Terliyoruz.

O ağlıyor, sakallarının tellerinden yarık karnına akı-

yor damlalar. Dalga sesleri geliyor nedense kulaklarıma. Lodos. Uğulduyorum.

"Canım," diyor, kulakmemelerimi ısırıp:

"Korkmuyorsun artık, yine gel. İstersen yazı da yazarız."

"Ispanaklı börek?"

"Yaparız."

"Biraz da gülseniz."

"Sen istersen her şeyi yaparım, iste, kendimi atarım bu pencereden," diyor, annem gibi.

"Düşmüyorsun zaten, hiçbir zaman düşmeyeceksin," diyorum.

Yine çiçekleri sulamadan çıkıyorum evden.

24 Ocak- köpekler hep yağdanlıktır zaten fırtınası

köpek

Oturdum. Yıkık. Kar içime sızdı. Kar. Kirli. Kıraç. Fırtınayı duydum. Ağaçlar mosmor. Karlı saçak altları. Buzlar sarkıyor. Bankın üzerindeki yazıları okudum. Anlamsızdılar. Çakılarının ucu kördü, belli, sağır yazmışlar. Yazılan, isminin bu bankta yazılı olduğunu göremeyecek bir daha. Burada değil. Gelse o değil. Öbürü. Buzkandili. Giderse bilmeyecek, yazan.

Deniz dövünüyordu sırtımda. Gizli kapaklı. Seslerini duyuyor, ama yüzüne bakmıyordum köpüklerin. Tuz basmıyordum. Üşüdüğümü sandım, yok üşümüyordum. Bir sigara yakıp acele ellerimi cebime soktum. Boynumu büzdüm. Sahibini beklemeye başladım. Yoksa sahibini öldürüp köpeği mi bekleseydim.

Bilmiyorum. Cesedine baktım. Tüyleri özenli, dökülmez bir daha. Çürür. Doberman. Kuyruğu kesilmiş, yazık. Parlak siyah. Bıyıklarını sevdim, okşadım, taradım parmak uçlarımla. Kulakları inik, iri. Sakin. Aferin oğlum. Hep böyle. Aferin. Yanı başına yaptığım öbür kardan adam, oyuncak gibi duruyordu ve onu çıkarmam gerekiyordu öykümün içinden. Gölgemin erimesini bekliyordum.

Sabah kaldırımlar yüklüydü, soğuk, kumruları düşündüm, yokuştan inip Nizam Köprüsü'nde dinlene-

cek sonra yine uzun uzun yürüyecektim. Faytoncular, yüzleri donmuş atlar ve kargalar, cebimde taşıdığım bir kartpostal, yoktu. Ağaçlar kuruydu. Cami boş. Küçük bakkalın tenteleri eğik, sokağın başındaki çeşme karla kaplıydı. Kar çoktu. Aksıyordum.

Onu gördüm yine. Bir siren sesi gibi. Sahibinin yanında mutluydu. Denk geldiği her ağacın altına işiyordu. Şeklini beğenmediklerine hırlıyordu olur olmaz. Kâğıt toplayıcılarına, otuzunda bile göstermeyen kırk yedi yaşındaki küçük çöpçüye, çöp kovasına, süpürgesine, sarı tulumuna, sarı çizmelerine, kısık gözlerine, ahşap evinde yıllardır yalnız yaşayan ihtiyara, sobası sönük, elektriği kesik, penceresinden dışarıya mum ışıklarının sızdığı, sakallı, hikâyesine göre İranlı, tek başına o ihtiyara. Bana. Yaklaştım.

"Bir şey yapar mı?"

"Yok, yok korkmayın."

"Sevebilir miyim?

"Tabi, tabi. Kont. Dur oğlum." Kont. Berbat. Usulca başını okşadım. Oyun oynamaya çalıştı, yanaşmadım.

"Biraz gezdirebilir miyim?"

"Tabi, buyurun." Uzattığı tasmanın ucunu aldım.

"Teşekkür ederim."

Kanımın kokusunu, tadını almış gibi huzursuz, sıkıntılı. Ayağımda diş izlerini taşıyorum. Gözlerime bakıyor, dik, sert, kırpmadan. Tasmasından sertçe çektim. Yürüdük. Alıştı. İşedi. Kulaklarını okşadım, başını, çenesinin altını sevdim.

"Kont," dedim, "birazdan daha da soğuyacak her şey."

Kabanımın yakalarını kaldırdım, beremi daha aşa-

ğıya çektim. Kar hızlandı. Denizin sesi kesildi. Yağmur yağsaydı salkım salkım yağardı diye düşündüm. Kar, benek benek, oysa.

Kuyruğu kesikti. Güldüm. Fotoğraflarının olacağını düşündüm tuhaf kılıklarda, güneş gözlüklü, şapkalı, ağzında bir pipo. Acaba küçük de olsa bir kulübesi var mıdır, yoktur. Duman'ı anımsadım. Muşmula ağacının altında derme çatma evi vardı. Küçük kilimleri, kokusu, kuru bir su tası, belediyenin bıraktığı zehirli köfteleri vardı. Adı vardı. Japon çekirdeklerini çitleyip başının üstüne bırakırdım. Sütlü incir kokardı.

Önümüzde, umarsız yürüyen sarman kediyi kovalamak istedi Kont, tutamıyordum, aksayarak da olsa uydum ve koştuk. Kedileri çok severdim. Minderdeyse. Yaşlı. Sobanın başucunda. Çok uzun yollardan gelmiş gibi yorgunsa, uykusuzsa bir de. Sahibi gülüyordu. Uzaktan bağırdı:

"Kedi manyağıdır."

Sustum. Kedi kirişi kırdı. Sakinleşti Kont. Karın altında ilgisini çekecek kokular arıyordu. Caminin önünden geçtik, kimseler yoktu, duvarına işedi yine. Ölü bir kumru kaldırımda, karın altında yatıyordu. Görmezden gelip aklımdan fırtına isimleri geçirdim.

Ara sokağa girdik, parke taşlı, taflanlı, gün titrerken, çiğ ve aydınlıktı, beyaz, kapıları kapalı ve pencereleri kördü evlerinin, boştu, kardan adamları yoktu, yine de ağaçların dallarında aynı nefes, aynı kötü koku, soluksuz bırakıyordu kuşları, sahibinden iyice uzaklaşıncaya kadar koşmaya başladık. Ayağım, dişim gibi ağrıyordu. İstediğim yere götürmekte zorlanıyordum. Güçlüydü. Köprünün altından geçtik. Rutubet. Karanlık. Koştuk-

ça ayağımdaki yara sızlıyordu. Korktum. Anlarsa. Bir köpek gibi öleceksin, diye içimden geçiriyor ve heyecanlanıyordum. Ağzımda acı bir tat damağıma yapışıyordu.

Sonra onu dört sokak arkadaki yüksek duvarlı bahçeye götürdüm. Dımdızlak konağın bağırışına. Ağaçlarına. Mum alevlerinin kapısında yanıp söndüğü. Korkulu.

Bahçe duvarının yanındaki sete çıkardım. İstediğimi büyük bir merakla yapıyordu. Tasmasını ağacın sağlam dalma asıverdim. Önce uyanmadı, bir iki denemeden sonra inemeyeceğini anlayınca, öylece kalakaldı. Korktu. Bir martı soluk almadan bağırıyordu.

Kımıldayamıyordu. Tehlikedeydi. Bir iki adım atmaya kalkışsa düşeceğini biliyordu. Sırt çantamdan kedi mamalarını çıkardım. Döktüm. Sanki etrafta kediler var da onlar yiyecekmiş gibi çabuk çabuk hırsla yedi. Karnı doydu. Suyu uzanamayacağı yere, çukura döktüm. İnlemeye, ağlamaya başladı. Ayakkabımı çıkarıp tabanıyla kafasına vurdum sertçe, düşecekken tasmasından tuttum, yine hırladı, saldırdı. Ama tasmadan hareket edemiyordu. Yaklaşmadan konuşmaya başladım, anlayacağını biliyordum.

"Dün gece, ısırdığın adamım ben," dedim, "kayıkhanede. Önce saldırıp bisikletten düşürdün, sonra da ayağımı ısırdın, hatırladın mı Kont?"

Bir tane daha vurdum kafasına. Artık kendine yaklaştırmıyordu. Kar hızlanıyordu, bir sigara yaktım. Üşümeye başlamıştım.

"Rüyamda bütün gece senin ve senin gibilerle boğuştum. Hep ısırdınız beni. Parmaklarımın ucundan."

Oturdu. Konuşunca dinliyor, sakinleşiyordu.

"Saldırma kıstaslarını merak ediyorum Kont. Neye göre saldırıyorsun? Üstü başı dökülenlere mi? Yaşlılara mı? Sokak köpeklerine mi? Saldıracağın insanlarda karakter analizi mi yapıyorsun? Geçmişlerini mi biliyorsun? Sahibini ne kadar tanıyorsun? Belki alçağın teki, ne iş yaptığını biliyor musun? Saldırdıkların belki sahibinden daha onurlu, her gün mamanı veriyor diye..."

İsme bak. Gülmeye başladım yine. Katıla katıla gülüyordum. Hem köpeğin ismi hem de karın altında durup ona akla ziyan sorular sormam can sıkıcıydı. Merak ediyordum. Ayakkabımın topuğuyla bir tane de burnuna patlattım. İnledi. Sesi kırıldı. Alıp başımı gitsem şimdi. Tasmasını sıkılaştırdım.

Boş bir anında arka ayağını tutup hızla çektim boşluğa doğru. Havada asılı kaldı. Arka ayaklarıyla tasmasından kurtulmaya çalıştı. Olmadı. Nefesi kesildi. İşedi. Öldü.

Çorabımı ağır ağır çıkardım. Pansuman açılmıştı, merhem ıslanmış ve azalmıştı. Diş izlerini saydım. Korkunç sızlıyordu. Bahçe duvarının üstündeki karları Kont'un üstüne döktüm. Toplayabildiğim kadar karla örttüm. Küçük bir kartopu yapıp sokakta yuvarladım, büyüdü, sonra bir tane daha, bir tane de daha küçük bir yuvarlak, atkımı da, beremi de. Artık Kont'un üstünde orta boy bir kardan adam vardı.

Oturdum, sahibini beklemeye başladım. Kar içime sızdı.

22/25 Ocak- *bana bir isim verme fırtınası*

kardan kadın

Denize bakan caminin arkasındaki yokuşun sonunda, iki katlı, bahçesiz, avlusuz ve uzun yıllardır bakımı yapılmamış, sesi soluğu kesik eve üç sene önce gelin gelen Selma, bu akşam, üstüne kuma getirdiği kocasını iri parmaklarıyla boğup, kocasının her akşam haşhaş içtiği küçük salona büyük bir ferahlıkla girdi. Penceredeki yağmuru görmezden gelerek –yağmur kederini çoğaltıyordu– marpucu eline aldı. Kokladı. Yağmur oradaydı, pencerenin hemen arkasında.

Yatak odasından Nisa'nın martı inlemesi gibi ağlayışını duyuyordu. Daha ilk gecesinde kocası, karısı tarafından öldürülmüştü. Çığlık çığlığa olmasını anlayabilirdi de usta sağucular gibi ağıtlar yakmaya çalışması Selma için tiksindirici ve sahteydi. Sesi bir yükseliyor bir alçalıyor, sonra birden tıp diye kesiliyordu. Nedense bir martıyı hatırlatıyordu ona Nisa. Belki tenin aşırı beyaz olması bu duyguyu uyandırmıştı, belki inler gibi ağlaması. Bir an martının sesi kesildi, bir çatı buldu kendine, beyaz bir un çuvalı gibi dağılıverdi gökyüzünde, sustu, kondu. Belki birazdan yuvasındaki yumurtalarına saldırılmış gibi çığlık çığlığa savaşacaktı Selma'yla. Küçük bedeni Selma'nın güçlü, pazılı kolları arasında sıkıştıkça sıkışacaktı. Pencerede yağmurun hazin bir

ney taksimi gibi aktığını duydu. Cama çarptı yağmur, bütün bulutlarını yağdırıyordu. Selma'nın güçlü kolları, makasları kırılmış bir kamyon gibi kanatlarını eziyordu. Martı dağılıyordu.

Selma bir nefes daha çekip dumanı kocası gibi tavana savurdu. Haşhaş gitgide beynine akmış ve tatlı bir sarhoşluk hissi vermişti bedenine. Marpucu sıkı sıkıya tuttu, avuçlarında bir soğukluk dağıldı. Nisa'yı düşündü. Çocukluğunda oynadıkları oyunları; bahçenin ortasındaki dut ağacının altında, kazağını karnından açmış, Nisa'nın salladığı dallardan dutların dökülmesini bekliyordu. Mevsimi değildi, olmamıştı dutlar ve kolay dökülmüyorlardı. Nisa'yı hatırlıyordu; dut ağacından bir kardan adam gibi kımıltısız, binlerce parçalara ayrılarak düşmesini, kırılan kolunu, kolunun üstüne nereden öğrendiğini anımsamadığı bir inanışla soğan ve zeytini acemice sarışını, Nisa'nın bir martı gibi –demek o zamanlardan kalmıştı bu hatırlayış– 'Kolum, kolum!' diye inlemesini ve kolunun şimdilerde bile düzelmediğini, çolak kaldığını... Martı gibi... Soğan kokusunu duydu yeniden. Kalbinin tam ortasında o günden sonra hızla büyüyen –parmakları gibi– ve hiçbir zaman eksilmeyen karanlık korkuyu. Dut ağacındaki tırtılların delik deşik ettiği büyük yaprakları, şişkinliğini ve acısını alsın diye kolunun üstüne sardığında, Nisa'nın yüzündeki o acıyı, kolunu tuttuğundaki o sıcacık ürperti, saçların birbirine karışması. Ten. Soğan kokusu. Nisa'nın beyaz yanaklarında yolunu bilmeyen yalnız damlalar. İlk öpüş –canın çok acıdı mı canım? Öpeyim de geçsin.– ilk kendinden nefret etme.

Kocasının tadı vardı marpuçta, yine de bir nefes

daha çekti, körükledi. "Yusuf," dedi, kendi kendine mırıldanır gibiydi. "Herkesi kuma getirebilirdin üstüme, ama Nisa'yı değil."

Yusuf'un, geleneklerine uyarak ilk gece hediye ettiği altın bilezikleri –ki Nisa'ya da takmıştı bu gece– altın hızmayı, annesinin taktığı beşi bir yerdeler ve kolyeleri, sağ ayak bileğinde gururu gibi taşıdığı halhal ve yüzüklerini çıkarıp kıl heybesine doldurdu aceleyle. Hazin bir yıkılmışlıkla yatak odasına baktı. Ayağa kalkınca sol bacağının uyuştuğunu hissetti. Üstüne oturmuştu uzun bir süre. Birkaç adım sonra, yatak odasının kapısını aralayacak ve yıllardır görmediği, yüzünü unuttuğu Nisa'yı görecekti.

Kıpırdayamıyordum; çıplaktım. Yusuf sıcaktı. Ağzının kenarından göğsüne sarı köpüklü salyaları akmıştı, dili dışarıdaydı. Boğulduğu andaki gibi ince, kısa, kıllı bacakları bir iki debelenmeden sonra yorulmuş, umarsız taş zemine yapışmışlardı. Selma Yusuf'u boğduktan sonra bile parmaklarını boğazından çekmemiş, sanki öldüğüne emin olmak için beklemişti. Hiçbir şey dememişti Yusuf'a. Ağlamamış, sızlamamış, tehdit etmemişti. Yusuf ilk gece yanına gelmesini beklerken, daha bana dokunamadan, Selma hızla odaya girip birkaç saniyede, bir böceği ezer gibi öldürmüş ve odadan çıkmıştı.

Kıpırdayamıyordum; çıplaktım. Yine birden kapı açıldı.

"Ört şunun üstünü! Sanki hâlâ aramızda gibi duruyor."

"Aramızda ve hep aramızda kalacak."

Sesimdeki durağanlık, en ufak bir kızgınlığımın olmaması, canımı sıkmadı. Selma'yı gördüğüme se-

vinmiştim. Cesede sırtını dönmüş, pencereden denizi seyrediyordu. Yusuf'a bakmamaya çalışarak üzerine battaniye örttüm. O kadar küçük bedeni vardı ki dışarıda kalan açık hiçbir yeri kalmadı. Ağır adımlarla pencereye yaklaştım. Yağmur kahırla yağıyordu. Selma orada öylece duruyordu. Yaklaştım. Sol elimle saçlarını ayırıp yanağına bir öpücük kondurdum. Boynunu yüzüme eğdi. Boynunu öptüm. Elimi tuttu, onu anlıyordum. Konuşamıyorduk. Sonra yıllardır birbirimizi görmeden yaşamanın özlemiyle sıkı sıkıya sarıldık birbirimize. Dudaklarımı, çenemi, gözlerimi öpüyordu. Anlıyordum. Nefesi esrar kokuyordu. Alnımdaki saçları elleriyle geriye tarayıp, burnumun ucundan öptü. Sarıldım, sarıldı. Uzun bir süre öylece kımıltısız kalakaldık. Sonra pencerenin önündeki sandalyeye oturarak ve beni de kucağına oturtarak, saçlarımı okşadı. Deniz çok uzaktaydı.

"Sana hiç kızmadım," dedim, Nisa'nın çıplak omuzlarını öperken. Nasılda küçücüktü bedeni, sıcacık. Yıllardır bir kutupta yaşıyormuşum gibi donan damarlarımın eridiğini hissediyorum.

"Kızmadım, çünkü Yusuf'a değil bana geldiğini biliyordum. Bekliyordum."

Yüzünü gözlerinde biriken parıltıyla bana çevirdi, ensesi boynunu çevirmesiyle buruştu. O buruşukluğu öptüm.

"Bunu anlayacağını biliyordum," dedi. "Bana kızmayacağını." Üşüyordu. Titriyordu. Daha sıkı sarıldım.

"Hatırlıyor musun?" dedim, ikimizin de unutamayacağı o günü.

"Hatırlıyorum. Çok uzun sürmüş bir kışın, yolları-

nın karla kapanmış sokaklarında, Coco dağına doğru güç belâ gelmiş, dağın yamacında kardan adam yapmaya başlamıştık. Uzaktan kurt ulumaları geliyordu donmuş kulaklarımıza ama sen yanımdaydın ya hiçbir şeyden korkmuyordum, 'Selma ablam,'"

"Hep korurdun beni herkesten. Kardan adam bittiğinde, yüzündeki o kötü ifadeyi şimdi bile hatırlıyorum. Akşam olmuş, karanlık çökmüştü, ama sen, sevmemiştin kardan adamı. Üşüyorduk. İki tane kartopu yapıp, kardan adamın göğsüne memesi gibi tutturmuştun. Şimdi oldu demiştin, annenin üstüne gelen kumayı kastediyordun. 'Şimdi Fatma orospusuna benzedi,' demiştin kızgınlıkla. Sonra kardan kadının yanından uzaklaşıp, onu soğuğun ve dağın ortasında bırakmıştık; ceza olarak. Çocukluk işte. Sana üşüdüğümü ve artık gitmek istediğimi söylediğimde, kabanını çıkarıp, üstüme sıkı sıkı sarmıştın. O an sensiz yaşamayacağımı anlamış ve sarılmıştım sana. Yine dudağımdan öpmüştün. Utanmış, hızlı adımlarla evlerimize kaçmıştık."

"Boş ver," diyorum. Susuyor. Uzun bir süre öylece, kucağımda bir kedi yavrusu gibi, oturarak yağmuru seyrediyor. Sonra Yusuf'a bakıyor;

"Niye öldürdüm ki kız," diyorum, "bazı akşamlar ne güzel saz çalardı!"

mimoza, kapı duvar

"Canım, seni çok seviyorum," dedim, ardımdaki boşluğa. Yürüdüm. Yokuşu tırmandım. Bitmedi. Ayaklarım ıslak ve yorgun. İki saat, üç kilometre, yüzlerce ağaç boyunca yürüdüm. Solumda Heybeliada. Yalı boyu. Kısa boylu binalar. Bursalı Hüsnü Sokağı, yokuş, dar. Ağaçlar. Türk filmlerinin salıncaklı bahçeleri, karamsar yaprakları ve çürümüş kozalaklar. Kalbim, yeltendiğim küfrü atıyor. Yürüdüm, solumu boş verdim. Boşluğu önüme aldım. İsimlendirdim, sonra vazgeçtim. Yadırgadım solumun ağırlığını, Heybeliada'yı. Kustum. Genzim yandı. Bir dilim beyaz peynir –inek, Ezine– bir büyük rakı aktı sokağa. Başımı mimozaya çarptım. Belki vurdum mimozayı. Kokladım, yağmuru vurdum. Korktum nereden geldiğini anlamadığım bir gürültüden. Saklandım. Sokak, kapı duvar.

"Seni düşünüyorum hep," dedim, önümdeki boşluğa. Uzun bir yolun, hatırlayışın, tutmadığım günlüğüne yazamadığım kelimelerini mırıldandım gizli gizli. Yürüdüm. Düzlüğe vardım. Kar yağmaya başladı. Mart karı, dedim kendi kendime, güldüm. Kar gülmedi. Kabanımm cebinden kömür parçacıklarını çıkardım. Göz kapaklarımın üstüne yerleştirdim ikisini. Ağırdılar.

Ay'ı görmek istedim, baktım. Karanlık. Bir ut taksimi, resim defterinde, eğri büğrü çizilmiş bir kardan adam gibi dağıldı gökyüzünde. Dinledim. Karnım ağrıdı. Nedense sönmüş bir soba geldi aklıma. Kül. Her kışa girdiğimde, kış güneşinin tuhaf karanlığında toplayacağım karı düşledim. Havuç! Havuç yoktu.

Boşluk, başörtüsünü düzeltti. Gözlüğünü itti işaret parmağıyla. Sol gözünden ameliyatlı, sürekli gözyaşı gibi akıyor, ama değil, gözyaşı değil. Omuzları çöküK, kolları iki yanda başıboş, boşluk başörtüsünde yeşil, kırmızı desenlere dağılıverdi.

Koridor kalabalıktı. Sağından solundan, umarsız, siyah önlüklü, beyaz yakalı, iki numara saç tıraşlı ve sümüklerinin izleri sağ kollarında ampul gibi yanan çocuklar geçti. Yirmi metre ötemdeydi. Yürüyordu. Gidiyordu. Ten rengi çorapları kırışmıştı. Yeşil mantosu eskimişti. Ayakkabıları boyasız, çamurlarını aceleyle silmişti. Sınıfın gri kapısının önünde gidişini izledim. Ürkek adımlarla merdivenleri inecekti birazdan. Kalabalık, göz bebeğinin içinde sıkılgan bir çocuk gibi uslu uslu oturacaktı. Mekap ayakkabılarım sıkıyordu. Topuğum beynimin içinde zonkluyordu. Diğer çocuklar gibi ağlamayacaktım. Oysa hiçbir şey konuşmamıştık okulun bahçesinde. Sanki bakmak zorunda olduğu herhangi bir çocuğu, sınıfına yerleştirecekti, görevi gibi. 'Korkma,' bile dememişti, 'ağlama,' Sırada, yanımda oturan çocuk –kısık gözlü, tombul, gözleri yorgun– boyuna kusuyordu.

"Kardan adamın bittiğinde eve gel çabuk," dedi bana, içimdeki boşluk.

Sınıf kapısının önünde, sırma saçlı, büyük gözlüklü,

yüzü aşırı boyalı, tombul kolları ter içinde, kısa etekli, göğüs çatalları çilli, altın yüzüklü, son moda giysileriyle kadınlar bekliyordu çocuklarını. Koridor karanlıktı, hava hazin puslu. Camlardan dışarısı görünmüyordu. Kadınların ellerinde, renkli, cicili bicili atkılar, eldivenler, bereler vardı. Çocukları bir iki mızmızlanmadan sonra, sokağa çıkarken giyecekti onları. Burunlarının ucu inadına kızaracaktı soğuktan. Şişli'de, bizim oturduğumuz mahallenin üstlerinde, caddeye yakın, merkezi evlerinde, babaları, "Serviste çok üşümediniz ya hayatım?" deyiverecekti.

Sınıf kapısının önünde kadınlar, gülüyorlardı.

İlk o zaman gördüm onu sanki. Mantosunun önü açıktı. Son doğumundan sonra şişen karnının üzerine kapatsın diye koyu kahverengi bluzunu atmıştı. O karnına sarıldım, kokladım. Beslenme çantamdaki lor peynirli yarım ekmeğe dokunmamıştım. Belki yanımdakinin kusmasından iğrendim. Sormadı neden yemediğimi. Dönüşte parke taşlı yokuşu inerken, okul bahçesinin duvarına yaslanan ağaçları gösterdi, "Ne kadar güzel ağaçlarmış, bunların isme ne?" diye sordu.

"Seni çok özledim," diyemedim ona. Adımlarım hızlı. Yokuş aşağı son hızla indim. Kar içime girdi. Tıkandım. Üşümedim. Kaldırıma oturdum. Gökyüzü saat gibi tıkır tıkır işliyor. Başımı öne eğdim. Kar tutmuyor. Sokak ıslak. Adını bilmediğimiz ağaçların arasından eve vardık. Kapkaranlık bir kardan adam yaptık bahçede, muşmula ağacının altına. Gri bir kazanın içine soğuk su doldurdu. Ayaklarımı içine soktum. Sobayı yaktı. Karnına sarıldım. Patiklerimi giydim. Battaniyenin altında Voltran'ı izledim. Voltran, beş aslan robot.

Kardan adam, şişman, tıkız, kolsuz, süpürgesiz, burunsuz... Atkısız. "Evde havuç yok, yarın pazardan alır takarız." Havuçsuz.

"Annemi istiyorum," dedim kara. Kar durdu. Kömürleri attım. Havuç! Havuç yoktu. Yürüdüm. Hava daha da soğudu. Market torbasından kutu birayı çıkardım, diktim. Mimozaya yaslandım. Gövdesine sarıldım ağacın. Kokladım. Yapraklarını okşadım. Karnına sarıldım. "Mimozaydı," dedim, mimozaya. Mimoza, kapı duvar.

romina

Şimdi sırası, titriyorum. Ağzımı kıpkırmızı kapadım. Kulaklarım ip, karnım o kırılgan yelkovan tortusunun izinde. Başım, hayır ağrımıyor. Kaşımdan damlayan ter, kirpiklerimden sızıyor gözbebeğime, yanıyor. Adresi yazmalıyım avucumun içine, kâğıt yok. Caddenin ismini duyamadım. Ter. Öksürdüm, yinelettim. Koluma vurdu ağrı, ağır. Kulunçlarıma. Kırılmış taş plâklara daldım, kolonyaya. Tütün. Küpelerimi gizli bir erinçle kedi merdivenine tutturdum. Pencereyi açtım, duman içinde grileşiyor sokağın sarmanı, sarman büyüklüğünde fareleri köpeklerin memelerini emiyor. Kelebekler. Kanatlarındaki tozlar dağılmış. Kargalar akşamı taşıyor simsiyah, yapayalnız bir fırtınayı getiriyor, atıyor kucağıma. Perdeyi kapadım. "Yarın," dedim, "tamam, sabah tam dokuzda orada olurum." Saçmalık. İzin vermeyeceğim. Hiçbir şeyin olacağı yok. Yangın yanmış. Caddenin adını duymadığım gibi maaşı da duyamadım. Yol, yemek, sigorta. Yol, yemek, sigorta. Ölü ölmüş.

Hayır, gözlerimi görmesinler istedim önce. Kaplumbağa yavrusunu –evin yıkılsın– piyanonun tuşları üstünde ilk ben tartakladım. Ayaklarını sıktım. Dümbelek çalar gibi kabuğuna vurdum. Evini yıktım.

Kapıyı açtıklarında, "İş ilânı için gelmiştim," derken kapıya mı bakmıştım zile mi? Sesim kendiliğinden bırakmıştı virgülü oysa. Sessiz. Damıtılarak bakılmış ve öyle görülmüş herhangi bir göz gibiydi kapı. Bel kemiğim, evim. Palas pandıras baktım hiçbir şeye. Bakmayı öğrenemedim.

Bekledim. Ağrı dişimi damağımı oydu, dimağımı. Duvarda guguklu saat durmuştu. Kuş, ölmüş. Kapının önünde sarman bir kedi yalanıyordu. Birisi bıyıklarını kesmişti, attığı her adımda yalpalıyordu.

Anlattım. Daha önce iki ay dayanabildiler, sonrakinde üç. Son çalıştığım iş yerinde, anlattım. Anlamış gibi başını salladı. Saat kalp gibi durmuştu. Anlattım, seçildim. Maaşı duymadım yine, paraya değil meyilim, yol, hayır gitmeyeceğim, yemek, acıkmadım. Sigorta, ettirecek hiçbir şeyim yok. İçine. "Pazartesi, sabah dokuzda."

Önce yerleri süpürdüm, seramikler defoluydu, tozluydu çok. Camları sildim üçüncü sayfa haberleriyle. Camlarda etil alkol hüzne ve kedere bulamıştı kendisini aldatan nişanlıları, babasını gözünü kırpmadan kıtır kıtır doğrayanları, kıtır kıtır olmuş babanın altın dişlerini çalan ölü soyucularını, duvardaki hemşire 'sus' işareti yapıyor diye, hemşiresinin parmağını kıran sağır ve dilsiz hastayı.

Bulaşık yıkadım, çayı demledim. Ağladım.

Geldiler, işi öğretmeye çalıştı birileri. İsimlerini sormadım, aklımda tutamam. Biri kurşun kaleme benziyordu, öbürü inşaat malasına. Anlamış göründüm. 'Ofis işlerinden, bilgisayardan anlayan' ben, anlamadım. Bir paraşütle inip saatin içine girdi kuş. Kedi git-

mişti. Bir türkü duydum. Anlattılar. Gri bir kazanı kalaylıyorlardı, sanki. Ezik domateslerden salça yapıyorlardı. Aralarından biri kurşun kaleme benzeyen-siyah güllerle bezenmiş bir entari giyiyordu. Kaplumbağayı da attılar sonra kazana. Anlattılar. Dinlerken engel olamadım titreyişine, sağa sola kayan gözlerimin. Çay servisi yaparken müşterilere, dengesiz adımlar attım, yalpa vurdum, döktüm çayı. Yapmamı istedikleri bir işi –on dakikalık– bir saatte yaptım. Pencereden baktım hep boş zamanlarda. Sokak apaktı. Camlar tertemizdi. Kar yağacak. Kış uzun, çok uzun Kabataş-Büyükada arası bir vapur yolculuğu gibi bitmeyecek. Kış uzun, kar uzun. Anladım. 'Kıştan anlayan bayan' ben, anladım. Evde babam,

"Çok dikkatli bakma patronunun gözlerine." Annem,

"Adımlarını sağlam bas yere." Ablam,

"Ellerini titretme çayı getirirken." Ben,

"Yangın yanmış, ölü ölmüş," dedim, bana. Babam,

"Kime güldüm de bu geldi başıma." Annem,

"Bunu alan da olmaz." Ablam,

"Petek Dinçöz'ün şarkısını indirdin mi?" Kedi,

"Bu guguk kuşunu yememiş miydim az önce?" Kaplumbağa,

"Piyanonun akorduyla kim oynadı?" Ben,

"Sus," dedim, bana. Ben,

"Pısma Kara Bayram, pısma! Yılanla bile öc alıyola," dedim, bana. Ben,

"Siz bilirsiniz," dediydim buncağızıma. Nereden bilirler her şeyi.

Sonraki gün masasına çağırdı beni. "Hanım," dedi.

İncitmemeye çalışıyordu.

"Başvurular arasında bize en uygun olanı sizdiniz. Sizi seçtik. Açıkçası çalışmanızdan da memnunuz iki gün olmasına rağmen. Ama ortaklarımızla başka bir karar aldık. Bozuyoruz biz bu ortaklığı."

"Teşekkür ederim." Niyeyse. "O yüzden sizinle artık," dedi, araya girdim!

"Çok memnun oldum," dedim, "sizinle tanıştığıma. Çok sağ olun."

"Şu zarfı alın. İki günlük hakkınız."

"Çok sağ olun ama kabul edemem."

"Lütfen."

"Peki, ama aramızda kalsın."

"Yine bir araya gelirsek," dedi, "ortaklarımızla."

"Tamam," dedim, ayağa kalktım, tokalaştık. "memnun oldum, siz sağ olun."

Kapıyı kapadım, çıktım. Adımlarım yine dengesiz, sarhoş gibi. Beni izlediğini biliyorum. Köşeyi döner dönmez ağlayacağımı sanıyor.

Eve geldim, babam gelmemiş. Annem anladı. Nerden? Odama girdim, oda yok, duvar, o da yok. Gazeteyi açtım. İlânlara baktım. 'Dengesiz yürüyen bayan eleman' ya da, ' karşısındakinin gözlerinin içine bakamayan, hep karşısındakinin ne düşündüğünü anlamaya çalışan, kardan anlayan, kardan adam yapmayı bilen, her daim evinde havuç bulunduran, her an her yerde birileri tarafından izlendiğini sanan –muhtemelen bir aşkı tarafından, tek taraflı sevmenin kalabalık ve yalın mutluluğundan– başkalarının sevileceğine inanmayan, yine de bu gururla kimselere muhtaç olmayan, öpüşmek dışında cinselliği aramayan, koynunda bir uğur

böceğine yer açmayı bilen' o ilânı aradım.

Kar, hep ince ince yağıyor, tamam.

Sabah dokuzda, yine zile mi baktım kapıya mı, anlamadan girdim içeri. Patronlar gelmemişti. Arkadaki mutfakta demlenmemiş çayla poğaçaları yedim. Kedi yoktu, guguklu saat hızla dönüyordu. Bana verdikleri masada fincanım duruyordu. Üzüldüm. İyi kötü titreyen ellerimle tutamayacaktım kulpundan. Masada, sanki onu birazdan alıp götürecekmişim gibi bekliyordu.

İlk ortak girdi içeri, şaşırdı, "Hoş geldiniz." Sonra ikinci. "Hoş bulduk," dedim, kırgın. Üçüncü yoktu, uzakta oturuyordu. Beni işten çıkarırken ne kolay uzatmıştı zarfı. "Lütfen, iki günlük hakkınız. Biz zaten ortaklarla, bozduk biz." Öbürleri anlamamış hep, ya da anlamış ama neler olacağını merak eden gözlerle bakıyorlardı. Biliyorlardı.

"Size bir şey söylemem gerek, ya da bir şey yapmalıyım."

"Söyle."

O senli benli konuşmadı hiç benimle, hep, 'Hanım' demişti. Kurcalamıyorum.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum..."

"Ama."

"Tamam, işe aldığınızın ikinci gününde... Madem hemen çıkaracaktınız..." Ayağa kalktım, gözlerim, adımlarım. Üçüncü ortak geldi aklıma. Neden şimdi yokki?

"Evli mi? Karısı? Güzeldir. Dün sabah geldiğimizde dışarıda kötü bir fırtına vardı. Kapıda karşılaştık. Düşündü, düşündü bulamadı. Bana- sordu. Takvim

yapraklarında yazar hatta dedi. Dün gece araştırdım. Berdelâcuz fırtınasıymış, söylersiniz," dedim. Kapıdan çıktım. Adımlarım. Dizlerimin üstüne çöküp kaldım.

08/09/10 Mart- *göğsünde uyuduğumu unutma fırtınası*

kuyu

Kemankeş

"Perdeler?"

"Kapalı. Yeni kapadım. Çiğ. Hep aynı. Bilerek."

"Yatakta. Tablolar. Siyah."

"Hep ellerin titriyor. Susuyorsun da. Biliyorum. Kış. Görmüyorsun. Konuş. Kaç gündür buradayız. Onca rakı. Leş gibi ortalık. Kustun. Ağladın."

"Sobayı aç. Üşüyorum. Buradan gitmeyelim. Anlatacağım. Söz."

"Işıkları kapatayım mı?"

"Kapat."

"Balonlar?"

"Patlat."

"Hayatım, sahipsiz, koyu, karanlık bir köyde geçti. Gölgede. Dokunmadan. Köpeksiz. Kuzusuz. Bulutlu. Bekledim. Çok iyi öğrendim. Kargaları vurup yedim. Adlarını ben bulduğum halde unuttum. Saatlerce haşladım. Sertti. Acıydı. Söğüt kabukları. Kapı çıngırağı. Mayıs çiçekleri. Kardelenler. Açmadı gök. Paldır küldür. Mağrur."

"Mağara var mıydı hiç?"

"Vardı."

"Çitlembik ağaçları?"

"Yok, Hatırlamıyorum. Kargalar gelmezdi hemen. Akşam. Belki gece. Karanlıkta aç. Karınlarını doyururdum. Sabah biri gitmezdi o zaman. Kendi kendine ölürdü."

"Mağara var mıydı?"

"Yoktu."

"Çitlembik ağaçları."

"Vardı. Kargalar gitmezdi hemen. Gelir, yastığımda ölürlerdi. Kışın en çok. Karda. Uyumazdım. Sabah. Devrile devrile yanıma gelip ağır ağır ölürlerdi."

"Bir kuyu var mıydı?"

"Vardı."

"Sen balık beslemeye çalışmıştın. Japon balıkları. Kuyunun dibi turuncuydu. En çok orada babanı düşünmeyi severdin."

"Amcamdan kaçıp saklandığımda. En çok. Evet. Keçe uçlu bir kalemim vardı."

"Şimdi."

"Hayır, artık kımıltısızım. Kimse yok."

"Kuyunun dibi turuncuydu."

"Bir cami vardı. Sağır bir müezzini. Sakalları kurşun gibiydi. Bıçak gibi. Günde sekiz vakit ezan okurdu. Gece üçte. Olur, olmaz salâ verirdi. Cemaat yoktu."

"Olur, olmaz vermezdim. Seni kuyunun başında gördüğümde. Mayın döşerdin yoluna. "

"Şimdi."

"Bir peruk olurdu elinde. Sarı, kıvırcık. Külü ararsın. Hayır, hiç ateş yakmadın. Kibritin yoktu."

"Şimdi."

"Olur, olmaz vermezdim o salâyı. Kucağında beline

bağlı bir kayayla atladığında."

"Şimdi."

"Cenaze namazını kılacağız. İkindiyin."

"Mağrur mu?"

"Mağrur."

Kalbim kırık. Kar. İpil ipil. Hatırlıyorum. Hardal çiçekleri. Çamurlu yol. Çok. Sigarayı attım. Bir daha yaktım. Ayak parmaklarım sızlıyor. Kıpkırmızıdırlar şimdi. Nefes alamıyorum. Dişlerim donuyor. Gitmek istemiyordum. Gitmek istemiyordum.

Kapıyı vurdum. Açtı. Şişman. Elleri çatlak. Kazaklı. Sıcak, sarıldım. İtti. Duymuş. Duvardaki resme baktım. Annesinin. Kaşları düşük.

Duymuş, hardal çiçekleri.

"İlk Mustafa amcalar gitti, sonra dayımlar, sonra soyu sopu belirsiz Ganololar. Herkes gitti. O uzak şehre. Çalışmaya. Daha çok para kazanmaya. Ben gitmek istemiyordum. Yüz yetmiş hanelik köyde kala kala iki hane kaldık. Ben, karım ve kuması. Diğer evdeyse amcam ile yengem. Kargalar onlar gittikten sonra geldi. Kamyonları peş peşe ayrıldı köyden. Toz içinde bırakarak söğütleri."

"Beni unutuyorsun."

"Hayır, seni sevmiyorum sadece. Hiçbirine, gitmeyin, demedin."

"Mutsuzdular, hepsinin saçları dökülüyordu tutam tutam. Sürekli televizyon izliyorlardı. Magazin programlarını kaçırmıyorlardı. Güvercinlerini, tavuklarını, koyunlarını öldürüyorlardı. Birbirilerini öldürüyorlardı."

Kış kör, kış dilsiz, duyuyor. Bitimsiz. Oturdum yanına,

iri parmaklarını avucumun içine aldım. Bıraktım.

"Uzaktan seyrederdim sizi, özlerdim. İkinizi de göğsüme bastırmak isterdim. İsterdim yalan değil. Kışın ortasında, coco dağında yaz yarasaları uçardı üstünüzde."

"Kışın?"

"Ben öyle görürdüm," dedim.

"Ben de seni görürdüm. Bizi izlediğini bilirdim."

"Seni çok seviyorum."

"Üvey anan sana, safrasısın sokaktaki itlerin, derdi evin küçüğüsün diye. Baban ciğerlerini kusmadan önceydi sabahın beşinde. Tutkuyla yüzünü seyredip dilini çiğnemiştin. Başka bir kayıp vardı yüzünde. Eli, ayağı, yanakları da gitmişti. Gözleri. Bitkin parmakları, haftada bir etlerini kesmekten kaçındığın tırnakları, küçülmüş karnı –hastalanmadan önce seksen kiloydu, son gün tartıya çıkardığında zar zor elli bir kiloyu gördüğünde yutkunup yetmiş üç olmuşsun baba, iyi, kilo alıyorsun demiştin– üç günlük sakalı, başka bir kayıp vardı, sanki artık baban değildi. "

"Başka bir adamla kaçtı, AS 900 kırmızı bir kamyonla. Motor kapağının üstünde yaralı bir kaplumbağa vardı. Zor tutunuyordu."

"Babanın, ne kolay alıştın ölümüne."

"Kamyonun kasasında, saksılarımız vardı. Yemyeşildiler. Bir tabut gibi uzaklaştı evimizin önünden. O kırmızı kamyon. Seslerini alıp götürdü. "Nasılsın oğlum?" "Ben öleceğim oğlum," "Oğlum, mezarıma bir tas su dök oğlum."

Sustum. İyidir bu. Uzaktan belli belirsiz sesler geliyordu, bir köpek havlıyordu. Boz bir köpektir, diye düşündüm. Kocaman bir kafası, sırtını avuçladığında avuçlayanın eline

dökülen kılları ve artık yaşlılıktan sararmış dişleri, içindeki ekmek kırıntılarının kuruduğu bir yemek tası ve ağaca bağlanmış upuzun bir zinciri olduğunu düşündüm. Kendisine yaklaşan yabancılara bir an son hızla koşuyor, zinciri bitince ön ayaklarını havaya dikerek kalakalıyor, sonra gerisin geri ağacına dönüyordu. Havlıyor, havlıyor havlıyordu.

"Yarım yamalak insan yüzleri, karmakarışık, kırık yalnız ağaçlar, birdenbire çıkmazlaşan küçük sokaklar, uzak bozkırlar, içerlek, harap köy evleri, damları çökük, pencereleri kötürüm, kurumuş fesleğenler, ağır yokuşlar, teknesi yosun bağlamış çeşme, kör ve tirşe bir gökyüzü, sessiz gece yatıları ve yüzümde duvarlara çarpmış bir rüzgâr kaldı geriye. Gülmeyi bilseydim belki gitmeyeceklerdi. Sırlarını bilseydim. Bu denli ölü doğmayacaktı içimdeki şey, her neyse.

"Yeniden doğmak diye bir şey olsaydı."

"Yeniden ölmek diye bir şey var."

Kalktım yerimden, sazı aldım duvardan. Bazlama, uzun hava, Odam Kireçtir Benim. Söyledim. Dinledi. Sonra sofrayı hazırladı. Mercimek çorbası, çoban salatası ve pilav yedik. Akşam nargileyi yaktık. Esrar içtik, şarapla. Saz çaldım, seviştik. Kulağına fısıldadım,

"Süreyya'yı kuma getireceğim üstüne."

"Çitlembik ağacına asıyordu bazı kargalar kendini."

"Kuyunun dibinde çok ölü hayvan vardı. Hayır, insan yoktu. Yeni çözülen ırmaklar. Umulmadık bir rüzgâr. Süreyya'nın saçlarını tararken tutam tutam elimde kalıyordu."

"Sarı peruk. Kıvırcık. "

"Hayır, kuyunun dibinde ölmedim. Beni karım öldürdü. Süreyya'yı getirdiğim o gece."

zil

Yatak. Yeşil duvarlar. Kireç. Çok küçük bir değirmene ağır ağır yürüyen kağnı. Bir tekerliği kayıp. Kanaviçe. Beyaz ahşap çerçeveli. Yatağın altında oyuncak gibi ölü fare yavruları. Kırmızı. Tüysüz. Yumuşak. Karanlık. Mavi çarşafın sert hışırtıları. Papatyalar. Muşmula. Bacalar. Çıkrığı kırık kuyular. Sessiz bir avlu. Unutulmuş, yalnız kediler. Burunları kuru. Hasta. Duvara dayalı. Ney. Kara ve karmaşık buğusu. Bekliyor. Gölünde. Durduğu yerde çoğaltıyor boşluğunu. Yol yol. Ay karanlığında. Görüyor. Üflüyor. Ses yok. Üç kadın. Odada. Ayakta. Belikleri örülü. Hep kapı çalıyor. Hep o sığırcık sanarak. Sırayla kapıyı açıyorlar. Belirsiz yeri. Sağır duvarların. Zil sesi. Çalıyor. Gidiyor biri. Bekliyor. Soruyorlar.

"Kimmiş?"

"Sen geldin," diyor. Zil.

"Kimmiş?"

"Ben geldim," Zil.

"Kimmiş?"

"O geldi," Zil.

"Kimmiş?"

"Annesi," Zil.

"Kimmiş?"

"Kız kardeşi," Zil.

"Kimmiş?"

"Cenaze namazı kılınmamış bir ölü," Zil.

"Kimmiş?"

"Bir ölü daha, karayazıcı." Zil.

"Kimmiş?"

"Bir ölü daha, zehirlenmiş."

Aralarından biriyle yatıyor. Yatak. Islak. Soğuk. Öbürleri bekliyor. Kalkıyor. Soba. Yanıyor. Söndürüyor. Beriki bir şeyler çiğniyor. Gülüyor. Biri kırık bir kemanı ısırıyor. Adam düşünüyor. Başı dönüyor. Kız kardeşi. Annesi. Elini tutuyorlar. Altındaki ağlıyor. Aşkı. Bir tek ölüm mü ürkütüyor? Umurunda değil, yüzünün tam ortasındaki tedirginlik. Gözbebeğinin. Gülerek bakmasın bir daha. Dudakları çürük. Bir daha mızıka çalamayacak. Şaşırıyor. Annesi serçeparmağını uzatıyor. İşaretparmağında, vapur köpükleri. Soğan zarı gibi. Pul pul. Salyası akıyor. Dökülüyor buruşuk çenesine. Sürekli burnunu siliyor koluna, sarı hırkasının. Bardakları kırıyor tavanda. Kurdeşen döküyor. Bilse bir de kışın ağıtını. Belki soğur. Körkütük. Tenha.

"Şuraya bir seccade serersin."

Kadın, başını sallıyor. Unutup gelmiş bir saçak altını. Düşük öksürüğü sarkıtların ucundan. Beyaz, sık, ışıklı. Ezanı dinliyor. Beşiği sallıyor.

"Hayır, seccadeye ağlamıyorum."

"Ne peki," diyor adam, "neyin var?"

Neyini gördüm, neyini bildimse sevdim senin, diyemiyor. Aynı rüyayı gör benimle. Ay ışığında o dağda. Elişi kâğıdından. Biliyor. Çok soğuk bir çiçek o. Sabaha çıkmaz. Söylemiyor. Susuyor. Annesine dönüyor. Ço-

cukluğundaki gibi sessizce uyanmayı bekliyor. Çoğu zaman gerinerek. Çoğu zaman macun şekeri. Uzayan. Sadece bir dal parçasına sarılı. Terli rüyalar. Körlüğünün akıp gittiği caddeler. Kanmadığı binlerce resim. Aşkını hayalinde dondurmuş kuşlar. Gece yarısı. Yanmış çarşılarda sessiz dükkânlar, yanmış takvimler, yaralı dilenciler, uçurum gölgeleri, çürük ağaç dalları, kedilerin karnında süründükleri diken iğneleri. Bulutlara sığmamış yağmurlar. Kıblesi kalbi ve sözcükleri ellerinin. Tüketilmiş. Veremli.

"Uygun değilim, abdestsizim. Şuraya bir seccadehane koyabilirim."

"Seccadehane diye bir şey yok. Cenabet olduğunu biliyorum. Karanlıktı. Yine de anladım. Ağızlarına boşalma. Nereden öğrendin bunları? Kabasın."

Annesinin nerede olduğunu anımsamaya çalışıyor. Üç kadın. Üçü yan yana. İrkiliyor. Biri altında. Biri giyinik. Takma dişli olan, çok gülüyor. Öbürü, ağzının kenarında bir şeyler yalıyor. O da takma dişli. İkisi birden eğilip sonra. Karanlıkta. Yatak. Değil. Biri kız kardeşi. Yeni geldi. Kavakları seyrederek uzaktan. Acı armudu. Söğüdü. Yabanarılarını. Yüzü duvara dönük. Maarif takvimi. Belleği. Pastırma yazı. Dördüncü kez yalnız. Dört bininci kez bitkin. Ağlıyor bazen. Özenle katlı mendili avucunun içinde sıkılı. Kendinden geçmiş ve unutmuş tüm iyi yanlarını. Bir reçete bile yazmadı doktorlar. Saksı. Keman. Sarı gelini çalıyor. Bir tek o dikiyor yırtılan yerlerini. Göğsünün. İçinde bitki. Ağacımsı. Mavi bir elbiseye sarılı dalları. Yapraksız. Altın kaplama saatine bakıyor sürekli, ölü kadınlardan biri. Kan öksürüyor. Biri hırka örüyor. Bazen. Bahçesi ya-

nık. Ağaçları. Kelebekleri. Öbürünün. Sarmaşıkları. Salkımları. Tozlu asmaların. Bıyıkları. Köpük içinde köpeklerin.

"Kimi öldürdüm ben," diyor. Hayır, "Allah'ım, beni kim öldürdü?" demiyor. Soğuk. Aklında istop oynayan ve kaçmayan ve topun düşüşünü korkuyla izleyen o bakışı giyiniyor, derileri tel tel dökülmüş, ölü. Çok gölgeli. Doğurgan.

"Eteğe sarıldım. Bakamadım. Öylece durup. Oğlumu mavi bir eteğe sarılırken görmek istemedim. Aynı eteğe sarıldım. O orospu nerden yattı oğlumun altına? Onu göremedim. Orospu." diyor o susar susmaz.

O,

"Ölü doğurmuştun beni biliyorum," diyor. Bütün bunlar bir yaz ikindisinde değil. Çekirgeler cırlarken değil. Gözüm seğirirken değil. Gemileri dinlerken değil. Papatyalar islenirken. Harlanırken. Zil.

"Kimmiş?"

"Bir ölü daha, ağlıyor. Ter kokuyor."

"Büyümeseydin," diyor, "büyümeseydin yaran da büyümezdi. Gözlerini kemirmesine izin verdin yüzünün. Geri kalmış saatlerinin. Tatlı suların. Resimlerinin. Uykularının. Kitaplarının. Okuduğunda görmedin mi hepsinin iyice irileştiğini? Ağırlaştığını. İpince artık boynun, onu da mı görmedin? Tuhaf bir mevsimdesin. Bitir artık. Bitir. Kendinle konuşma. Anladın değil mi? Tanrı değil sadece bir kulsun sen. Kirpiklerine bakamıyorum. Kirpiklerinin karşısında, seni doğurduğuma inanamıyorum. Hiçbir şeye benzemeyen bir şey oluyorum. Bir ilmek oluyorum. Kızım, ağbinin kafasını şu saksının içine bırak."

Kış olmak, kar olmak korkusu. Ölmüş parmak izindeki kalbinin anlatılamaz sesi. Kışının içinde kopkoyu öbür kış, katran.

"Yaralarımı iyileştirmeme yardım ettin. Yeni yaralar açarak. Eskisini umursamadan. Anne. Hiçbirinizi hatırlamayacağım. Uyandığımda. Dünyadan. Taşlarından. Pasından. Bulanıklığından. Korkuyorum."

"Kızım, ağbine artık öldürüldüğünü söyleyebilirsin. Uyanmayacak." Zil.

"Kimmiş?"

"Bir aşkı varmış. Gizli. Açılmamış yarım kalmasın diye. Not defterini kaybetmiş bizimki. Onu getirmiş."

"Kerhanede mi çalışıyormuş?"

"Şimdi ağlamaya başlar yine, öyle konuşma. Tükenip sızana kadar ağlar."

"Karanlıkta ağlayamaz o. Ter içindedir şimdi. Korkudan."

"Şu sokaktan gelişini görüyorum hep onun. Karışamamış kaldırımlarına. Uyamamış. Dalgın. Ağır aksak. Bir gemi gibi geçerdi. Bir yerlerde unutulmuş bir gemi gibi geçerdi. Bilmem, nereden gelirdi? Anne? Nasıl ölmüş?"

"Yalan atma orospu, sen hiç sevmezdin o köpeği."

"Anne? Nasıl ölmüş?"

"Ne ölmesi kızım. Ölemiyor, görmüyor musun? Ölemiyor. Tabutunu görebileceği bir yere koyalım."

"Parmakları titriyor anne. Can çekişiyor."

"Köpek!"

"Anne ölüyor, kan kustu, tavana bakıyor."

"Gidelim kızım, biz varız diye ölemiyor."

Otuz yedi ekran. Akşam. Yaralı. Brezilya-Arjantin

maçı. Oda karanlık. Bir anının ve gölgenin olmadığı. Perdeler çekili, çiçekli. Papatyalar? Duvarlar siyah. Bir yatak, bir televizyon. Bir ağaç. Garip bir saksıda. Bir güvercin yuvası. Dağınık. Ayağa kalkıyor. Ağzında kanının tadı, ciğerinin. Tabutuna yaklaşıp uzun uzun okşuyor. Birkaç saniye. Tuhaf. Karnını çekiyor geriye doğru. Üstüne kan damlamasın diye. Eskiyor. Sessiz. İçine dönük. Kuşlar gibi. Gökyüzü, pencere, lamba, köprü, kapı yok. Odaya nereden girdikleri belli değil. Dört duvar. Zil.

"Kimmiş?"

"Anne, babam geldi."

"Nasıl olur? İçeride ölen kim o zaman?"

"Anne, ağbim öldü. Ölen ağbimdi."

"O köpek neredeymiş bunca zaman? Oğlu burada can çekişirken neredeymiş?"

Kapının önündeydi. Çardağın altında. Yemyeşil koruklarıyla, gölgesinin. Bir sepet elma, yanında. Bulutların dışında. Yalnızların tuhaf bakışı parmaklarında. Tuhaftı. Bahçeye dalıyordu çocuklar. Sütlü incirleri birbirine sürtüyorlardı. Serçeleri taşlıyorlardı. Ağlıyordu. İçiyordu. Tahta masada zeytin çekirdekleri. Kırılacak bir sürü cam. Biraz gelmiş biraz gelmemiş beklediği. Özlediğine yabancı. Elleri koynunda. Koynunda çürük bir kaktüs. Ağzında acı bir tat. Değil, erik değil. Çekirgeler. Elleri terli. Gece gemileri. Vebalı düşler gördüğü. Bir balığın gözlerini düşünüyor hep. Ağında bir balığın. Zil.

"Kimmiş?"

"Tanımıyorum anne. Yüzü çok yaşlı, çok korkunç."

01/12/13 Ağustos- *sobamızı söndüren bizden değildir fırtınası*

ay gitti ninnisi

Masa. Soğuk. Kış günü. Sönük. Bulanıyor. Kusacağım. Kibar ol. İstifra. Karanlık. Rakı kadehini dikiyorum tepeme. Seni görmeliyim. Hiç söylemiyorum. Boğazım. Dilim yanıyor. Dilimdeki denizler de. Balıklar. Ellerim de ve kollarım da sonra. Sarılamayacağım artık sana.

Sol gözüme, kusacağım, sol yanağıma, sol kaşımdaki derin yara izine, ağrı, diş, çürük, kesik, kablosu yeşildi, kilidi kırık, on yıl önce, kaba telefon, zırrr, ile sol gözüm ve dahası, ve dahası ile başım, saçımın, dahası dişim, yarık, ile damağımın, dilimdeki yarıkla avucumdaki iz, dahası çaldı uzun uzun, küt küt, bam bam, duymuyorum ile, zırrr, zırrr, on yıl öncesinde, tak tak, sehpanın üzerinde ve dantelin ve beyaz ile dahası ile, yeşilin, ki ile büyük ahşap vitrinin desenli camlarından görmüştüm, ışığı az, eğer anlıyorum, yansıyordu, ki kusacağım, ki gökyüzünün, ve ayılırsam unutacağım, aynanın nasıl oluyor, nasıldım, ki danteli kesiyorum ve küt küt, o tuhaf koku yeniden tütüyormuş, telefonda, cızırtılı, elim gitmiyor, sanmadım, durdu o, oradaydım ve baktı bana, gördüm ve o zaman, ve alnında, ve kırmızıymış, yoksa nezle, yoksa hasta, ancak şimdi söylemedim ki onu, hem hiç söyleyemeden ulan üstelik, hem yapma, ağzım ile ve, ve konuşmak, ile dilimin tadı, hem acı, ile elim

ki ağır, ve aksak, dahası ulan, ki ulan, alnındaki sivilceyi it gibi ile, ulan, söylemiyorsun, ışıkları kapalı odalar, hatırlıyorum, demeliyim, hiç ve demeliyim ki, ulan dedim, ulan güzelliğine hiç, dahası, yok diyorum zararı hiç, hem güzelliğine hatta, ulan daha güzel olmuşsundur belki dedim, bence yalnız öyle, üstelik ah, üstelik anla ulan, çok güzelsin meğer demeliyim, demeliyim ki çok, hayır, ve telefon, ile rakı kadehi boş, kusacağım, bulanıyorum, demeliyim seni ve kendimizi çok seviyorum, anlıyordum bizi ben, ulan, onunla, onunla, çalmasa zırrr, aramasaydı biri sanki, hiç ya da ve ile bilemezdim ki, ya da , yapma, ulan, ah, yani seni meğer çok seviyorum eğer. Kustum. Alnındaki sivilce, diyorum. Sana çok yakışmış. Çünkü seni yoksa hep seveceğim üstelik. Telefon. Zırrr.

"Ağbi, akşama boş odan var mı? Çok özel bir misafirimi getireceğim."

"Akşama. Evet, var," diyorum. "Gel. Getir."

Anneme diyorum ki dahası, "Baba, annemin gözünden ameliyat olması gerekiyormuş."

Daldı ve yüzüme ile dahası her şeyiyle hiç bakmıyordu.

"Oğlum, ben korkarım," diyor, "ya kör olursam."

"Eh be baba, annem olsaydı korkmazdı," diyorum, "hem hiç korkmazdı."

"O yüzden mi kör oldu?"

Anneme dönüyorum ve dedim ki:

"Anne, babam ben kaç yaşındayken öldü?"

Babam yüzünü garip gerdirmiş.

"Annen orospunun tekiydi," diyor, "başka adamlarla düşüp kalkıyordu."

"İyi de niye erken öldün ulan o zaman," diyorum, "niye ben doğmadan annemi öldürmedin?"

Susmuştu. Dalıp gidiyor. Yanaklarına bakıyorum.

"Ben annemi öldürürüm öldürmesine de," diyorum, "sonra kime baba derim."

"Ben annemi öldürürüm öldürmesine de," diyorum, "sonra beni kim öldürecek."

"Ben annemi öldürürüm öldürmesine de," diyorum, "o zaman ıspanaklı börek yiyemem ki."

"Baba," diyorum anneme, "bak ben babamı öldürdüm de herkese anne diyorum."

"Baba," diyorum masadaki küçük resme, "seni öldürdüm öldürmesine de o günden beri hiç konuşmuyorum, hiç gülmüyorum," dedim ki, "baba, annemi bir daha bir yerlerde görürsen, onu öpme bile," demiştim ki, "baba," demeliydim, bilememiştim, demişim ki, "anne, anne," demişim, diyorum tabi, "baba," diyorum, "anne," diyorum, derim ulan, dedim, diyemezmişim, "baba, neredesin şimdi?" sordum, sorarım da, "anne," dedim, "anne, beni doğururken, öldüğümü görmedin mi?" der miyim hiç, "baba, ölü çocuklarını yaralama bir daha, gitme," diyemem, derim, "baba," dedim, "anneme seni öldürdüğümden hiç bahsetmeyeceğim," o zaman annem bana beddua etti, bedduasında dedi ki; "Oğul, oğul," dedi, "Oğul," dedi, başka da bir şey demedi, anneme dedim ki, "baba bak, annem yine de bana beddua edemedi," dedim, "ana yüreği el vermedi. Gördün mü?"

Kapı açıldı. "Masa nasıl uzun, çok uzun," diyorum, kusacağım. Başımı kaldırmalıyım.

"Ağbi nasılsın ya?"

Kim bu göt lalesi? Kusacağım. Halının üzerindeydi,

parkenin, biri dolaşacaktı. Yaz. Yaz olacaktı. Kırmızı ojeli ayak parmakları. Beyaz askılı çantası, mavi askılı elbisesi. Gelecekti. Gelecekti. Ama böyle değil. Ağlamaya başlayacağım.

"Ağbi, iyi misin? Alo! Aşkım uçmuş bu ya. Hocam! Alo! İyi misin ağbi? Leş gibi içmiş bu adam ya. Otelci iptal bebeğim."

"Ya aşkım, su falan serpsene üstüne!"

"Bu adam ağlıyor bebeğim ya. Alo! Ağbi, alo!"

Hayvan. Buz gibi su dökülür mü? Kulağıma da kaçtı. Üşüdüm. Başımı kaldırdım. Seni gördüm. Yaz değildi.

"Ağbi, iyi misin sen?"

"İyiyim, iyiyim."

"Bu kadar içilir mi gündüz vakti ağbi ya, neyse, ne yapalım sevgilim?"

"E gelmişken kalalım bari aşkım, adam da ayıldı."

"Hocam, üçüncü kat boşsa gene ayarlar mısın sen bize orayı?"

Dahası, sürahi de soğuk su ve sana dedim ki ve sana o zaman ben anlatmaya başladım. Dedim ki sana, sustum, diyorum; "Seni böyle bir yerde, böyle bir adamla göreceğimi hiç düşünmedim." Diyorum ve dedim ki o zaman, o güzelim gözlerinin içine bakmaya doyamayarak dedim ki ve diyordum; "Hâlâ sabah saatlerinde seni bekliyordum, seninle yine karşılaşacağımızı bekliyorum, bekledim, alnındaki o kırmızı sivilceye de âşık olmuştum ben dedim," demiştim. "Onu bile çok sevdim," diyorum. Şimdi dedim gireceksin bu adamla bu odaya o an ne düşüneceksin dahası nasıl güzel gülümseyeceksin aklından diyorum o zaman neler geçireceksin seni yaz elbiselerinle dönmeni bekleyen ve sürekli seni dü-

şünen bir adamı bilecek misin yok hayır aptal dergilerden edindiğin cinsel bilgileri hatırlayacaksın ve adamın ve nasıl seviştiğinin ile nasıl oranı buranı okşadığını ve bütün bu olanları ile dahası bütün arkadaşlarına nasıl ballandırarak anlatacağını ve hangi kelimelerle bunu başaracağını düşüneceksin ben ve bu soysuzluklardan nefret ettiğimin binde biri kadar yine de adam göt oğlanı çok kandıracak seni ve ile bu adamla bir otel odasında ne işin var dinlediği yabancı müziklerle ve yabancı filmlerle seni çok kandıracak bense çok korkacağım elini bile tutmayacak bak göreceksin dedim direk işte çırılçıplak kalacaksınız yatakta Allahın belası o işte şeyleri yapacaksınız sıra dışılığından bahsedecek uzun uzun seni öpecek Allah belanı vermesin senin bak vermemiş zaten diyeceğim o zaman sen de o zaman sen de adam gibi gelip yanıma konuşsaydın diyeceksin ben o zaman ben babamı öldürdükten beri hiç doğru düzgün konuşmadım dedim kulağımın arkasına sakladım bildiğim harfleri e o zaman mal gibi bakarsın dedin kustum sonra bu kırgın bakışla beni terk eden babama da bakmıştım en son bir de gölgeme böyle bakmıştım bir kadeh daha doldurdum kıyamadım sana kıyamadım bize sen böyle değilsin kavuşamadığımız için böyle kötü anlatıyorum seni kendime kızdığımdan sana da çok kızıyorum köpeklere sokakta uyurken çok komik demene kıyamadım ben kirpiklerin tarçın karışık ağaçlar çiçekleniyor yüzünün her yerinde seni böyle tanımadım ki anlatayım dedim böyle kötü kendi kendime adamın yanında görünce seni gülümseyerek yanıma geldin seni arıyordum dedin ve buldum sonunda bir otelde çalıştığını biliyordum ve seni bulmaya çalıştım ben o zaman

sarıldım sana o zaman sana sevgilim işte her şeyi anlatmaya çalıştım ölü sağır kadının doğurduğu öp ölü çocukları gitmiş vapurları ortalığın birdenbire kirlendiği sokakları karanlığı o uzak yüzleri ama ben seni hiç tanımıyorum ki nasıl derim bu denli güzel olabilirsin sevgilim nasıl sevgilim derim sevgilim derim kendi kendime sevgilim derim demem diyemeyeceğim nasıl sana derim sana sevgilim ne güzel olur desem camlardan akar o zaman ay ışığı ve bir odamız olursa odamıza ve bugün nasıl bu denli bu sabah güzelsin sevgilim derim günler geçer sabahlar geçer sevgilim bu insanlar arasında derim yok olur ve benim de iyiliğim bir iskelede bir gemide oturup uzun uzun konuşmamıza bakar derim seni bir balığa ve bir kediye benzetirim ve kendimi de bir kediye ve bir balığa benzetirim gerçekten benziyoruz diye benzetirim kaşımdaki yarık sesime de yayılır o zaman acı sarı sular kararır denizatlarını vurur faytoncular korkulacak bir şey yok sevgilim derim sana korkma sevgilim demek kim bilir ne kadar güzel bir şeydir derim alıp başımızı gidelim filan bile derim ve kim bilir ne kadar güzel bir şeydir alıp başımızı gidelim demek sana sevgilim dönmeyiz bir daha birbirimize gidersek niye dönelim çok resmimiz olmasa da hepsinden kazırız yüzlerimizi uyandırdıkları leylak kokan kedimizin resmini de kazırız olsaydı öyle bir resmimiz kapı önünde bakır maşrapalarda ayran içilen ve yaralı kırlangıçlar ve naftalinde yastıklar çiğ bulutlar masalsız çocukların büzüldüğü odalar küçük valizlerin taş köprülerin sıcak ikindilerin fırtınalı ve sağanak güz sabahı bir türkü başlar arınırız denize kırılan lacivert sokakların sandalların gemici düğümlerinin uyanır uyanmaz bulduğumda

dudakların dudaklarıma değer iplerden ve gemilerden ve yelkenlerden ay ışığında yaz günlerinden uyandığımızda gözlerimizi buluruz kirli ve kırık rakı kadehleri kör mızıka ne arıyorsak onu buluruz kirletmeden hiçbir şeyi derim karanlık giysilerimizi çıkarır kış günü kendi kendime yoksun olmadın bu adamı öldürürüm yanındaki sevgilim derim

Derdim. Yanındaki bu adamı öldürürüm öldürmesine de bu adamın ölüsünü görmeye dayanamam. Bir daha öldürürdüm ölüsünü.

Sonra siz çıktınız üçüncü kata. Ayarladım. Başımı kaldıramayacak kadar sarhoştum. Babamın resmini yaktım. O belki sen değildin, belki ben gördüğüm herkesi sana benzetiyordum. Yine de bu dayanılır gibi değildi.

Ben böyle öksüz, yetim, babamın yanmış resmine baba dedim, babamın kül olmuş resmine ana dedim, babamın üfleyince yerlere uçuşan resmine sevgilim dedim oturdum tek başıma içtim git zaman.

Sonra asansörsüz sekizinci kata çıktım. Boş odalardan birine girip pencereyi açtım. Atarım bu sekizinci kattan aşağıya. Atamam. Atarım dedim mi atarım. Ama ayılınca biter değil mi belki ayılınca sen gelirsin sevgilim elime gelir yaz kokun ayılınca anneme giderim ve balık pazarından istavrit alır yeriz rakı içeriz ana oğul sonra babamın mezarına gideriz ve sen de gelirsin belki bizimle belki bir ney taksimi

24 Aralık-*kardan kediler kısırlaştırılamaz fırtınası*

sümbültebersiz

Keşke bir piyano çalsa şimdi ben anlatırken.

Kimliğimi kestim. Seksen parçaya. Usanmadım. Ayırdım. Çıktım kalbimden. Buruşuk. Terk edişini düşündüm. Bir dağ gibi. Ölmeye yakın eşyalar düşündüm. Senin. Aramızdaki topallığın.

Sarı fincanı ters çevirdi. Kahve ılık yayıldı tabağa. Üç kez daire çizdi. Dengesini bulmakta zorlandı. Heybeliada karşımızda soluyordu. Değişe değişe yok oluyordu. Dalgalar bunu biliyor ve örtüyordu. Geceydi. Yıldız yoktu. Ay yoktu. Tuz yoktu. Küçük bir sandalın içindeydik. Siyah. İsmi yoktu. İki büyük rakı, sekiz bira, küçük bir votka bitmişti. Vişne dökük, ateş sönmek üzere. Gözleri açık. Sandalın ortasında kocaman bir kaya vardı. Kar durmuştu. Karanlıktı. Başım, unutmadığım bir yüz kadar ağırdı.

"Bekleyelim biraz."

"Gerçekten anlar mısın?" diye sordum. Beresini sıyırdı.

"Evet, fal benim için."

Öksürdü. Buruldu. Kan sızdı ağzından beyaz sakallarına. Gömleğine. Şarkısı sızdı. Sigarasını yarım tükürdü. Tamamlamadı cümlesini. Beklemedim. Deniz.

Koyu. Vapurlar. Koyu. Paketi çıkardı.

"Bir sigara da sen yak."

"Bıraktım." dedim. Yeni aldığım bir karardı. Dördüncü gün. Direnmeye çalışıyordum.

"Yak, yak. Uzun yaşayacaksın da ne olacak."

"Doğru söylüyorsun," dedim, yaktım. Güldüm. Eksildi ulu orta karanlık. Uzak bahçelerde kısık sesler. Dağınık. İzleri. Yüzümde. Ağrıyla sıfırlanmıyor. Tuz. Yol. Taş, uzun bir kapıya düşüyor. Uzun. Uzun bir yokuşa. Dik. Turaca. Düşüyor.

Sigaralarımızı bitirdik. Başım topaç gibi dönüyordu. Fincanı eline aldı. Bozuk para gibi duruyordu parmaklarında. Büyük, siyah güneş gözlüklerini taktı. Falda geleceğimi değil, onun geçmişini öğrenmek istiyordum. Anlattıkça onun da hayatı belirginleşecekti iyice. Yaşadıklarıma benzemesinden korkuyordum yaşadıklarının. Kandırıldığı inanılmaz yalanların, sıradan ve çok açık gerçeklerini duymak istiyordum sadece. Neden babasını çok özlüyordu, kendini suçlu hissediyordu ölümünden? O kadını bunca sevip niçin tek kelime etmemişti? Üçayaklı kör köpeği evine almıştı, kör ve kambur karabatağı banyosunda yaşatmaya çalışıyordu, martılardan neden bu denli nefret ediyor kargalarıysa elleriyle besliyordu? Neydi onlardan öğrendiği yalnızlıktan başka? Başka ne koyabilirdi o kelimenin yerine acısını dindirebilecek yine yalnızlıktan başka? Neden şehir hatları vapurunda sevdiği kadını, bir sabah, en üst kattaki açık güvertede bıçaklamıştı? Gözünde pastel bir an, bir ağaç kovuğunun korkutucu boşluğu. Sonra bu kaya, hangimizin ayağına bağlıydı? Rüyalarımız niye bu kadar açtı? Söktüğü paslı çivileri doğrultamadan

saklayacaktı ceketinin iç ceplerinde. Sıcacık. Ölülerine su dökemeden, ağrısından. Başını geri çekti. Uzaktan baktı. Düşündü.

"Kahve içmişsin," dedi. Ödeşmiştik. O da bana, 'kahveni nasıl içersin?' diye sorduğunda, 'höpürdeterek,' demiştim. Soğuk bir rüzgâr esti.

"Şukufe,"

Sesi çıra gibi çarçabuk yanıyor. Hastalıklı. Öksürüklü. Büyülü. Dondum. Bilerek, bilmiyordu. Hep böyle. Zor kurmuştuk dostluğumuzu. Önce birbirimize sırlarımızı söylemeliydik. Başladım. Sonra onunkileri dinledim. Mutlu sırlarımız yoktu. Aksine acılarımız sırlaşmıştı zamanla. Sabahı sabah edemiyorduk. Çoğalıyordu aramızdaki çamurlu su. Boyuna. Camları kararıyordu soğuk evlerimizin.

"Hayır, gerçek ismi o değil."

"Çarşaflarını değiştirmemişsin," dedi, "yastık kılıflarını, gömleğini giymiş, yıkamamışsın."

Anlamsızdı bu. Hayallerimden bahsediyordu. Hiç gömleğimi giymedi. Aynı yatakta uyumadık hiç. Aynı yüzü taşımadık çökük omuzlarımızda.

"Evet, çok isterdim öyle olmasını. Yazık, hiç konuşamadık doğru düzgün. Hiç öğrenemedim. Beni düşünüyor muydu? Eğer düşünüyorsa hangi şarkıları dinliyordu. Şarkılarımızı hiç dinleyemedim."

"Giderken bir türkü söylemek geçmiş içinden," dedi, onu da söylememişsin."

"Hiçbir yerde söyleyemedim. O günden sonra hiç bakmadım gözlerine."

Kendi sularımız olsaydı dalardık. Korkmazdık kesin bu denli. Gemisiz de gidebilirdik en uzağa sapsarı sa-

atlerinde bir kuşluğun. Bir yaz böyle ölmezdi. Bu denli ağır seveceğimi bilmezdim. Bu kış, onu bulamıyorum diye yok. Böyle öksürüklü. Sağaltmıyor bu kayboluş. Anakronik. Bir gün öyle olması gerektiği için tutabilsen elimi. Olmasan, dünya yok. Seni sevmek. Dertsiz, tasasız gülüp, yaşamak ve yapabileceğim bir sürü şeyle doluyken kalbim. Ama sen yine de gel. Seni ilk gördüğüm o tanımlanamaz renkte. Yine yaz gibi olsun gülüşün. Yine yaz gibi yeşil küpelerin. Çok eski kitaplarım var, sıcak pencerelerim. Karınca yuvalarım. Çıtırdayan odunlarım. Sobam. Kalem kutularım. Bezden. Hediyelerim. Rafyalı. Kırmızı. Nazını çekerim, naz yapmak istediğinde, gel. Bir ada bu, hep var. Hep. Biraz yakın dur, biraz uslu. Alnımı ov. Alışkanlığımız olsun bu. Bıraksam, onlara gideceksin. Biliyorum. Ben şimdi kaybolmaya gidiyorum.

"Hiç saçları salık, yaramaz ve muzip bakışlı, bir vapurun içinde en çok, saksısında bir çiçekle giden buralardan, buralara bir daha gelmeyecek birini görüyor musun?"

Gözlerimi kapadım. Sesimdeki kırıklığı anlamasın istedim. Unutmalıydım. Unutursam her yerde bulabilirdim kendimi. Aradığım aramadığım. Her yerde. Hatırlamaya çalıştığım her yerde. Unuturdum.

Kanını silmiyordu. Yeniden yüzüne bakabildim zor da olsa.

"Yok," dedi. Dili dışarı sarktı. Gözleri büyüdü.

"Hiç, arada bir hüzünlü ve dalgın bakan,"

"Yok,"

"Hiç,"

"Yok,"

"Hiç onu görüyor musun?"

"Yok dedim ya. Sen de göremezsin artık. Vapurda da yoktur zaten. Kış. Kışın gelmez. Vapur soğuk olur. Oralar soğuk olur. Her merdivenden çıkana daldığın kitaptan başını korkuyla kaldıracak ve o olmadığını anlayacaksın. Devrilerek bütün yüzlere, çarparak. Kar sessizce savrulacak. Dalgın. Sorma. Görmeyeceksin. Bir daha yüzü yeniden bırakılmayacak sana."

Bütün boş şişelerin dibinde kalan son damlalarını da içtim. Denize attım. Terk ettim yüzümü, karanlığının ortasında yeryüzünün.

"On sekiz ekim sabahı, ya da herhangi bir kışın herhangi bir sabahı, koca bir yaz beklediğin yürüyüşü yapacaksınız. Komik olmaya çalışma, değilsin biliyorsun. Sonra berbat espriler yapınca kendine kızıyorsun. Bu kızgınlık sende içekapanıklık yapıyor. O sabahın akşamında iri bir kurt saldıracak sana. Sen gözlerini oyacaksın onun."

Elinde, ayağında kararmış, durgunlaşmış, susmuş eksik seslerine daldım. Kimse? Anladım artık. Bildim. Süzgeçlerle taşıdığı deniz suyunu kokladım. Gördüm. Bende unuttuğu şeye onda hiç rastlamadım. Küflü gülüşüne. Soyut insansızlığının. En güzel yeriydi, karanlık dibi. Kışının.

"Bir kadın var, uzun saçlı, boğa gibi, çok iri bir bulutu önüne katmış sürüklüyor, senin için çok üzülüyor, seni sürekli korumaya çalışıyor."

"Annemdir," diyorum. "Dil bilmez, çare bilmez. Epi topu yok. Soğuktur yazları. Babam öldüğünden bu yana. Bir sabah. Her şeyi unuttu. Kargış dolu. İçi. Dışı. Kazıdı gözlerini tavandan. Gitgide tenhalaştı. Kalbine

çöktü sis. Tütünden sarardı parmakları. Uyutmadı hatırladıkları. Kan çanağı hep. Ödeşemedi belki babamla. Kendi kendinin rüyası oldu. Taşlı tarlalarda. O anlatmasa da ben bilirdim bunu. Oysa güzel bir aralık ayıydı. Kışı onsuz geçirmek istemiyorduk. O evin içinde unutulmak istemiyorduk. Babamsız."

Bitmiyor bir türlü. Ayrılık. Sızdım. Zamansız uyandım. Birçok kez. Bir uykudan. O sabah her şey gitti. Epridi bulutlar. Son görüşümdü.

"Bir ateş var, çok büyük," dedi, yüzü genişledi. Beyazladı. Kıpkırmızı gözlerini yüzüme dikti. Korktum. Sandal sallanmayı bırakmıştı. Sanki bir kayıkhaneye çekilmiştik. Deniz çekilmişti.

"Evet, diyorum, "yaktım o köyü, o yolu, taş duvarları, bahçemizi, babamla zar zor taşıyıp diktiğimiz elma fidanlarını, evimizi, yırtıldı her şey perde gibi, yaktım, kargalar tükendi yorgunluktan, dereler bitti, elifbalar. Yaktım."

Fincanı bırakıp Heybeliada'yı izledi. Gülümsemeye çalıştı. Olmadı. Bozuktu iklimi.

"Hep senin gibileri tuttum hayatta," dedi. "yenilmişleri. Bir ölü kadar durgun görünenleri, her tuzağa bilerek düşenleri. Rüyasında gülenleri. Seçemezsin değil mi yüzünü? Saçının rengini. Sesini. Gözlerin açık uyuyuşunu. Şimdi sana daha umutlu şeyler söylemek isterdim ama biliyorum sen yine kayıpları anlatacaksın. Ölsen, anlatacaksın. Durmadan. O yüzden yorgunum ben de. Kayıpları dinlemekten, kaybedenlerle aramaktan. Ama sana bu kadar yakından bakmak çok güzelmiş, on ay sonra. Elimi uzatsam, tutacağım."

Yeniden fincanı sargılı elinde evirdi, çevirdi.

"Yeşil, büyük bir hayvan var. Yatıyor. Kedi gibi bıyıklarını yalıyor. Çok yeşil. Çok büyük. Salyangozları kafasından ısırarak koparıp koparıp atıyor. Şah damarına bakıyor sürekli. Evin yıkılacak senin, kara kış yaklaşıyor üstelik."

"Sümbültebersiz. Çinko damlı."

"Bilmem artık."

"Biliyorsun," dedim, "her şeyi biliyorsun."

Ciğerlerini kustu. Durdu. Yüzünde kuş sesleri. Seferi. İçime. Elini öpsem, kedi kokacaktı.

"Bana daha çok yolun var," dedi, "daha çok ağaçların. Gitgide çoğalacak suların. Soğuk. Islatma kendini. Kalbin, cam gibi. Oyuncak gibi. Doldur çocukluğundaki çukuru. Kelimelerinde yara izi olmasın. Alışma bir kenarda başkalarının oyunlarını seyretmeye, elinde patlamış bir topla. Her şeyi unut. Bitir. O zaman belki gelirsin."

"O zaman ölürüm."

"Evet, anlaşırız bütün bunların rüya olmadığında,"

Fincanı ayrı bir yere koyup parmağını tabağına bastırdı.

"Bir dilek tut ama bana söyleme," dedi. Gökyüzüne bakıyordu. Derisi çürüyordu. Dalgalar işitebilirdi. Tutmadım.

"Olmayacak," dedi.

"Fincanını ver, ben de senin falına bakacağım," dedim.

"Bu benim fincanım zaten, benim falım."

Zayıf bir gölge kaldı. Tutuşmuş. Kar gibi yanıyordu.

Ayağa kalktı. Sarıldı. Kayayı kucağına alıp, atladı. Gökyüzü ağır ağır döküldü sandala.

"Baba," dedim, "nereye gidiyorsun?"

Oysa yalan söylemiştim. Tutmuştum dileğimi. Kar dindi hissettirmeden. Fısıltısı dindi. Denizin. Kışın.

"Baba," dedim, "niye gidiyorsun?"

01/02/12/14 Ocak- *kara kediler uğursuz değildir fırtınası*

lacivert bir veda

Muavine sordum. Beyaz otobüsün merdivenlerini hızla indi. Karşısında durup bıyığında cevabını bekledim. Sıkıldı. Tedirgin. Yüzü yağmura çaldı. Sicim. Gözleri kirli bir ayna gibi. Çerden çöpten. Kirpikleri gözkapağına yapışık. Uykusuzluktan. Aydınlığı boğuk. Üstü başı çay kahve lekesi. Rüya artığı.

"Buradadır amca, iyi bak. Yol boyunca altına işeyip durdu zaten."

"Temizlerim," dedim, "bir yardımcı olsan, pek seçemiyorum."

Otogar. Zehir. Çamurlu. Demir. Yanlış. Herkes bir şeyler anlatıyor. Kendi kendine. Sessiz. Koyu bir yük gözaltı torbalarında. Gölgeleri ağır aksak camlarda. Parçalı. Savruk. Yarım daire çizdikten sonra gördü sanırım. Karardı yüzü. Omuzumdan tutup yanı sıra yürüttü.

"Şu amcayı demiyor musun?"

Baktım. Göremedim.

"Şurada, şurada," dedi, çiğneyerek kelimeleri. Sesi soğudu.

"Yürü sen yürü. Görürsün."

Gitti. Yürüdüm. Gördüm. Kalbim durdu. Duvarın dibinde iki büklümdü. Bir şehirden başka bir şehre yüklenilen eşyalar gibi elleri. Dizlerinde. Kırık. Çizik. Tek ba-

şına yaşamanın bütün mevsimlerini ensesinde biriktirmiş. Kırışık. Lekeli. Kulakları kıllı. Yerli yersiz ofluyordu, öksürüyordu sesini duyayım diye. Kemirilmiş ince ince. Her yeri. Ayakları şiş. Su toplamış. Diz altı yara. Derisi dökük. Gelişigüzel sürdüğü merhemi pijamasına bulaşmış. Tozlu. Bir terliği öbüründen farklı. Kasketi bavulunun üstünde. Öleceği izbe ve gizli yeri bulmaya çalışan tekir bir kedi gibiydi. Koluna girdim.

"Nerede kaldın?" dedi.

"Geldim,"

Pijamasının önü ıslaktı. Üzerinde sadece fanila vardı. Göğsünün beyaz kılları gürdü. Sondası çıkmıştı. Yine de boş idrar torbasını elinde taşıyordu. Zor nefes alıyordu. Üşüyordu iliklerine kadar. Göğüs kafesinde çok hafif bir bağırışın hazırlığı. Duyulur duyulmaz. Hırıltılı. Yorgundu hastalığından. Yanında uyuz bir köpek inliyordu. Ayak izleri ölü.

"Perişanım, beni hastaneye götür."

Kar düştü. Soğuk. Duruldum. Paltomu çıkarıp ona giydirdim. Hastaneye yatırdım. Şubat'ta. Öğlen. Beşinde.

Boynundaki gümüş muskayı çıkarıp sonda taktılar. Oksijen verdiler. Kan aldılar. Röntgen çektiler. Şeker yok, kolesterol yok. Kalp sağlam. Akciğerler bitik.

"Siz neyi oluyorsunuz?"

"Asker arkadaşıyım," dedim.

Uyuyordu. Sessiz. Uykusunda çocuklaşıyordu. Oyuncağını özlemiş gibi yüzü düşüyordu. Masalını özlemiş gibi.

Odada iki ihtiyar daha vardı. Biri lazımlık donanımlı sandalyesine oturup, ıkınıyor, yapamıyor ve bakıcısının yardımıyla utana sıkıla yatağına uzanıyordu. Öbürü

sessiz ve soluksuzdu. Bakışı ve gülüşü dardı. Bir gözü kapanmış. Görmüyor. Söylediği her kelime silik. Karşılıksız. İyileştirmeye çalışıyordu batık camlarını. Kanı. Akmıyordu. Kendi parmaklarını okşuyordu. Ekose gömlekli. Gözlüğü ziftli.

Uyanmasını beklerken pencereden Haydarpaşa'yı izledim. Paçalı güvercinleri. Gökyüzü. Çiğ. Bulutların sesini duydum. Ellerimle kulaklarımı kapadım. Sustum. Askerlik anılarımızı hatırlamadım. Hiç. Yoktu. Camın yüzü inceliyordu soğuktan. Kardan sonra güneş çok ağaçlı yolun sonunda batıyordu ağır ağır. Zeytin ağaçları. Yok. Rüzgâr parçalanıyor. Yalnız. Manik bir vapur rıhtımda insanları görmüyordu. İçi dökük. Dalgın. Kendini balıklara anlatıyordu. Elleri ter içinde. Sesi ter içinde. Yalnızlığını ezberliyordu. Ormanı düşlüyordu, olduğu yerde. Işıklı dalgalar karanlığa düşüyordu. Akşamları bir yerlerde hep bir bardak kırılıyordu.

İlaçlarımı içtim. Aylardır bitiremediğim bir kitaba yeniden başladım. Uzun sürede okumak unutturmuştu önceki sayfaları. Her şeyi unutuyordum. Bugünün tarihini bile bilmiyordum. Avunmak istemiyordum. Belleğim karıştırmaya hazırlanıyordu. Tam benlik bir şeydi bu. Kendi kendimi bulamıyordum. Nasıl dayanmıştım bunca yıl yalnız yaşamanın mutluluğuna? Bir türlü inanamıyorum. Arka bahçe gibiydim.

Koah. Gece ağzına büyük ve uzun hortumlu maskeyi takmaya çalıştıklarında çok direndi. Denedi, dayanamadı. Kızdılar. Hemşireler, doktorlar kollarından tutup zorla takmaya çalıştık. Kapıları çarpıp gittiler. Dinlenip geldiler.

"Böyle olmaz, takmak zorundasınız," dedi doktor.

Araya girip ikna etmeye çalıştım.

"Kurtar beni, ayaklarının altını öpeyim kurtar," dedi.

Durup dururken ağlamaya başlasa bu kadar koymazdı. Patlatmasa kesekâğıtlarımı, buruşturup atsa bu kadar koymazdı. Ben şimdi, bütün bu doktorları, hemşireleri, hastabakıcılarını, yoğun bakım kapısının önünde içeriyi gözetleyen başka hastaların yakınlarını kemiklerini kırana kadar dövsem bu kadar koymazdı. Çaresiz bir göl düşünsem ve sevsem. Gökyüzünü. Deniz kıyısını. Yok. Koymazdı.

"İyileşeceksin," dedim, "senin iyiliğin için yapıyorlar bunu, ölmeyeceğim diye söz ver bana."

Maskeyi tutup fırlattı.

"Ne halin varsa gör," dedi, hemşirelerden biri. Şişmandı. Çirkindi. Sakallarından yüzü görünmüyordu. Allah belasını versin onun.

Yoğun bakım odasından çıkıp koridora yürürken soluğu kesildi. Düştü. Kaldırdık. İki gece yoğun bakımda kaldı. O uyurken kitap okumadım. Sandalyeleri birleştirip üstünde uyumaya çalıştım.

Anjiyo yaptılar. Kum torbasıyla bacağına bastırdım. Serum bağladılar. Altını aldım. Sonda takılırken kamışı tam sokamadılar, daha incesini denediler, olmadı. Gece, uzman bir ürolog güç bela takabildi. Aletinin etrafını sildim. Ayaklarına merhemler sürdüm. Sargı beziyle sarmaladım. Sigara içmeye çıktım boş zamanlarda.

"Hastaneden çıkarırsanız ölür."

Durmadı hastanede. Çok anlattım. Çıkarsan, dedim. Dinlemedi. Bunlar burada beni öldürmek istiyorlar.

Ve onu yanmış evime getirdim. Soğuk bir kış günü. Tımarhaneme. Sandık odasından piyano sesleri gelmesini istediğim. Sobayı yaktım. Tek kişilik yatağıma yatırdım. Naftalinleyip hurçlara doldurduğum misafir

yorganlarını çıkardım. Yüzüğünü, saatini. Düşe kalka banyoya götürdüm. Yıkadım. Merhem kokan perdeleri açtım. Nar sıktım. Kapuska pişirdim. Demli çaylar. Sahanda yumurtalar. Balkonda kurduğum turşudan verdim. Ağzı tülbentle bağlı. Beyaz. Yüzünü buruşturdu. Bir şeyler anlattım. Bildiğim bütün yanlışları anlattım. Uyudum. Uyandım. Pencereleri bulamadım. Dışarı çıktığımda, eve dönerken yolumu değiştirdim, uzattım. Arkamı kolladım. İzleyen yoktu. Yatağına gittiğimde başım ağrıdı. Günden güne zayıflıyordu. Felâk. Elham okudum. Çok eski tarağımla saçlarını taradım. Yüzünü sildim. Masanın üzerine ilaçlarını dizip her gün düzenli içirdim. Nebülizatör cihazını çalıştırdım. Oksijen konsantratörünü. Koltuğunun altına derece sokup ateşini ölçtüm. Takma dişlerini bardağa koydum. Benimkisinin uzağına. Tırnaklarını kestim. Yanına uzanıp sırtına sarıldım. Büzüldük.

Sakladığım sırrını birden söyleyiverdim. Hep sakladığımı da. Şaşırdı. O da unutmuştu. Gecelerimize uyku gelmedi. Karın ve sobanın üstünde kaynayan suyun sesi dağıtmaya yetmedi evin kasvetini. Kış yüzümüze bakmadı. Pencereden evleri seyredip ışıklarını kapatmamaları için dua ettim. Takunyaları yıkayıp kurumaları için duvara dizdim. Sabahları yatakta gizliden gizliye üşüdük. Yaz gelirse ıtırları koklayacaktık sessiz, yoksul ikindilerde. Dutlar düşecekti yerlere. Erikler kızaracaktı. Karıncalar yol alacaktı. Bir masalın yüzü pencerede silinecekti. Sesi kısılmıştı. Konuşamıyordu artık. Sesi kesilince bir insan artık ölmeye başlıyor demektir. Yemiyordu. Zorluyordum birkaç lokma yiyebilmesi için.

"Yemelisin, yoksa iyileşemezsin. Bak doktor ne dedi," diyordum. Doktorun ne dediğini çoktan unutmuştum.

"Sussan iyi olur," diyordu.

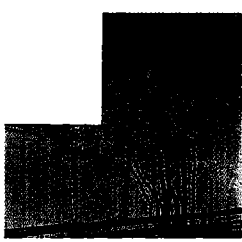
Hastane çıkışında Yedikule sahilinden geçmiştik. Yorgun pazar kamyonları ağırlaşıyordu sağ şeritte. Kavun değil. Kış günü. Çay içebileceğimiz bir yere götürmesini istedim taksi şoföründen. Küçük bir minibüste demlenen çayın kokusunda denizi seyrettik. Denizden de yaşlı değildim. Buna sevindim. Yazdan kalmış, küllenmiş sandalyelere oturduk. Ocakçı içinde. Kirli. İki büklüm. Oralet kavanozlarında kesme şekerler. Mutsuz tepsisiyle çayları getirdi. İki tane uçan balon alıp birini bileğine bağladım. Simit getirdim caddeden. Her mevsim çok geliyordu ve şehirde bizim gibi yaşlanıyordu. İstanbul yaşlanıyordu. Gemileri pırıl pırıl değildi artık. İpleri çürük. Dümenleri kırık. Hepsi gitmişti. Sahibine küs, uyuyan kedileri kimseler okşamıyordu. Ağızlarında gözleri açılmamış yavrularıyla karanlığa kırılıyorlardı. Martıları açtı. Katrandı ağaçları. Kitapları çıktığı gün çürüyordu. Sağır çocuklar salıncaklarda durmadan sallanıyorlardı. İsmi sorulduğunda donuyorlardı. Utanıyorlardı. Kendi kendine. Yalnız. Sokakları renksiz. Çoğu karanlık. Güneş görünmüyordu meydanlarda. Kışın korkuyordu. Benzindi. Yaşlandıkça bitiyordu kederi. Bu kederini gördüğüm için benden utanıyordu. Bu denli uzun sürmemeliydi belki yalnızlık. Çaylarımızı dökerek. Çürüyerek. Hep bir adım önümüzde. Yorulmuştum çelik gibi güçlü olmaktan.

Konuşamıyorduk. Konuşsak hep ören yerleri düşecekti dilimize. Tenha takvimler. Dilsiz yüzler ve resimler. Bıçaklanmış gölgeler. Sustum. Bütün kelimelerimi dilimin altına gizledim. Başımı yana çevirip ağladım.

Hayır. Nasıl öldüğünü anlatmayacağım. Çünkü o artık yok.

Öykü yolculuğumuzun geldiği noktada, kendi dilini ve oylumlu dünyasını yaratabilmiş genç bir yazar Bora Abdo. Öykücülüğümüzün gelecekteki köşe taşlarından birisi olacak *Öteki Kışın Kitabı*; bizi, insana yapılan yolculukta yepyeni duraklara götürüyor her öyküsüyle. Dili bir araç olmaktan çıkarıp yazının odağına yerleştiriyor, bunu da kendine has, eşine az rastlanır bir biçemle yapıyor. Genç bir ustanın doğuşunu ve yolculuğunun ilk adımlarını müjdeliyor, *Öteki Kışın Kitabı*.

"...Bora Abdo'nun dergilerde son bir yıl içinde yayımladıklarından sonra, tamamıyla kendine özgü bir dili olduğunu söyleyebiliriz."
Semih Gümüş

9₺
KDV DAHİL
ISBN 9786056309465
9 786056 309465
900850
AYV